

கொள்குபுத தமிழ்ச் சாலை
இல. 7-57 ஆம் தொகுதி.
கொள்குபுத ௨

(182) A

சிவமயம்.

சமயாசாரியர் சந்திராசாரியர்
சரித்திர சங்கிரகம்.

த.ய
2737

திருமயிலை

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை எழுதியது.

2737

கொழும்பு விவேகானந்த சபையாரால்
யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில்
அச்சிடுவிக்கப்பெற்றது.

சர்வதாரி ஓஸ்.

சைவத்தின் மேற்சம் யம்பே நிலையதிற் சார்ச்சுவரம் [வாய்
தேய்வத்தின் மேற்சம் மில்லென நான்மறைச் செம்போநுள்
மைவைத் தீர்த்துத் தேவா முத்திர வாசகமுன்
உய்வைத் தீர்த்துத் நால்வர்போற் றுளேம் முயிர்த்துணையே.

பூழியர்கோன் வெப்போழித் புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
ஆழியிசைக் கல்மீதப்பில் அணைத்தபிரா ளடிபோற்றி
வாழிநீரு நாவலார் வன்றெனடர் பதம்போற்றி
ஊழியல் திருவாத் தூர்த்துத் தான்போற்றி.

சைவசமயாசாரியராகிய நால்வருடைய சரித்
திரங்களை 1923-ம் ஆண்டில் எழுதித் தனித் துண்டுப்
பிரசுரங்களாக வெளியிட்டேன். பின்னர் 1926-ம் ஆண்
டில் அவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்துச் சிறு புத்தக அளவில்
அச்சிட்டு இவ்வசப் பிரசுரமாக வழங்கினேன். அச்சுச்
செலவைக் குவாலாலம் பூரிலும் கொழும்பிலு மிருந்த
சிவநேயச் செல்வர்கள் விறுவர் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

சரித்திரங்கள் மிகச் சுருக்கமாக இருப்பதாகச் சில
நண்பர்கள் குறைகூறினர். அக்குறையை நீக்கும்
பொருட்டு இப்போது சற்று விரிவாக எழுதலானேன்.
சிவநேயச் செல்வர்கள் அங்கீகரிப்பார்களாக.

சைவ பரிபாலனத்திற் பேரூக்கமுள்ள கொழும்பு
விவேகானந்த சபையார் இத்துணை அச்சிட்டு வெளிப்
படுத்த முன்வந்தனர். அவர்கள் சைவாபிமானம் போற்
றத்தக்கது.

இந்நன்முயற்சியில் முதலில் என்னைத் துண்டியவர்
நண்பர்/ச. சிவபாதசுந்தரம்பிள்ளை யவர்களாவர். அப்
பெரிபாருக்கு எனது வந்தனம் உரியதாகுக.

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை.

கொழும்பு தமிழ் நூல்
நி. 7-67 ஆம் ஆண்டு.
கொழும்பு

க. சம்பந்தர்.

வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
புதபாம் படைபொலியப் புன்தவாய் மலர்த்தகுத
சீதவன் வயற்புகலித் திருநாள் சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பாடிவார்.

தென்னாட்டிலே சோழியென்பது ஓர் பழம்பதி. அதற்
குப் பிரம்புரம், தோணிபுரம், புகல் முதலிய பன்னிரு திருப்பெயர்
கள் உண்டு. அத்திருப்பதியில் பல துற்றாண்டுகளுக்கு முன் சிவ
பாதவிருதயர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தமது
பெயருக்கு ஏற்றபடி பெரிய சிவபத்தர். அவர்காலத்தில் பெளத்
தம் சமணம் முதலிய புறச்சமயங்கள் தமிழ்காட்டில் மிகுதியாகப்
பரவியிருந்தன. அதனால் சைவசமயம் குன்றியிருந்தது. இங்
கிலையை யறிந்த சிவபாதவிருதயர் யிஷம் வகுத்தப்பட்டார்; புறச்
சமயங்களை ஒழித்துச் சைவசமயத்தை வளர்க்கத்தக்க ஓர் புதல்
வரைப் பெறுதற்கு விரும்பிச் சிவபிரானை வழிபட்டுவந்தார். அவ்
வழிபாட்டின் பயனாக இவரது மனைவியாராகிய பகவதியம்மையா
ரிடத்தே ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. இளமையிலேயே அக்
குழந்தையினிடத்தே தெய்வத்தன்மை விளங்கியது. அதன் மூன்
றும் வயதிலே ஒருநாள் அவர் தந்தையார் கீராடச் சென்றார்.
குழந்தையும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றது. தந்தையார்
குழந்தையைக் கரையில் விட்டுக் குளத்தில் மூழ்கினார். குழந்தை
அவனாகக் காணாமையால் திகைத்துக் கோயிற் கோபுரத்தை நோக்கி
அம்மே அப்பா என்று விம்மி அழுதது. தோணியப்பர் உமாதேவி
யாரோடு எழுந்தருளிக் குழந்தைக்குக் காட்சித்து சிவஞானமாகிய
பாலைப் பருகுவீத்து அருகையைத் தீர்த்தருளினார். தந்தையார்
கீராடலை முடித்துக்கொண்டு குழந்தையிடம் வந்தார். குழந்தைக்கு
ஞானேதயம் உண்டாயிருப்பதை அறிந்தார்; அதை உண்டுபண்
னியவரைக் காட்டுப்படி கேட்டார். குழந்தை தமது மனக்கண்
ன்றிருத் தோன்றிய சிவபிரானைக் கட்டிக் காட்டியதோடு அவ்
விறைவனது இலட்சணத்தையும் "தோடுடைய செயலின்" என்

ஊர் திருப்பதிகத்தால் அறிவித்தது. அமுதபோது “அம்மே அப்பா” என்று அழைத்ததுபோல, இப்பதிகத்தின் முதலிலும் சத்திய முதலில் வைத்திருக்கின்றார். இதனால் சத்தியாயெ திருவருள் மூலமாகத்தான் உயிர்கள் சிவத்தை யடையலாம் என்னும் உண்மை பெறப்படும்.

இக் குழந்தை இறைவனால் வலிய ஆட்கொள்ளப்பட்டமையால் அனாதையின்னையாரொன்றும், சிவஞானம் ஊட்டப்பட்டமையால் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி என்றும் அழைக்கப்படும். பின்னையாரின் சிறப்பைக் கேள்வியுற்ற திருநாவுக்கரசர் திருலீலகண்டப்பெரும் பாணர் முதலிய பல சிவனடியார்கள் சீர்காழிக்கு எழுந்தருளினார்கள். பெரும்பாணர் பின்னையார் பாடும் திருப்பதிகங்களையெல்லாம் வீணையின் வாசித்துக்கொண்டு பின்னையாரோடு இணைபிரியாமல் இருந்துவந்தார்.

பிறகு பின்னையார் தலயாத்திரையாகச் சிதம்பரம் முதலிய தலங்களுக்குப் போனார். தந்தையார் இவரைத் தோளின்மேலே தூக்கிச் சென்றார். இவர் சிதம்பரத்தைத் தரிசித்தபோது அப்பதியிலுள்ள தில்லைவாழ்த்தணர்களாகச் சிறப்பித்து ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். திருக்கோலக்காவில் இவருக்குப் பொற்றாணம் அளிக்கப்பட்டது. பின்பு திருநெல்வாயிலாத்திறையை அடைந்தார். அங்கே அவருக்கு முத்துப்பல்லக்கும் முத்துக்குடையும் முத்துச் சின்னங்களும் சிவபிரானால் அருளப்பட்டன.

திருப்பாச்சிலாச்சிரமம் என்னும் தலத்தை யடைந்தபோது, அங்குள்ள கொல்லிமழவன் என்னுஞ் சிவகேசனது மகன் முயலகன் என்னும் கொடிய கோயிலில் வருந்துவதை அறிந்த, அவன் கோயை நீக்கும்படி ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். அவன் உடனே கோய்க்கப்பெற்றுப் பின்னையாரை வணங்கினான். அப்பால், கொங்க தேசத்திற்குச் சென்றார். திருச்செங்கோட்டிற்குச் சென்றபோது, அவருடைய திருக்கூட்டத்தினர் பணி மிகுதியால் சரத்தால் வருத்தினர். பின்னையார் உடனே திருலீலகண்டப்பதிகம் பாடினார். பணிப்பணி அச்சாடு முழுதும் விட்டொழித்தது.

திருப்பாய்த்துறை, வலஞ்சுழி, பழையாறை முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு அவர் பட்டிச்சகம் சென்றார். அங்கே அவருக்கு முத்துப்பத்தர் அளிக்கப்பட்டது. பிறகு திருவாவடு துறைக்கு வந்தார். அப்போது தந்தையார் யாகஞ் செய்வதற்குப் பொருள் வேண்டுமென்று பின்னையாருக்கு விண்ணப்பித்தார். ஒரு திருப்பதிகம் பாடிய அளவில் பொன் உலவாக்கிடுபோன்று ஆவடுதுறையானால் அருளப்பட்டது. அதைத் தந்தையாரிடம் கொடுத்தார்.

தருமபுரம் திருக்கன்னாறு முதலிய தலங்களுக்கும் போய் சாத்த மங்கையையும் அடைந்தார். அங்கே திருலீலக்கணாக் கண்டு அவருடன் சிலநாள் தங்கினார். பின்னர் திருச்செங்காட்டங்குடியில் திருத்தொண்டரைக் கண்டார். இவ்விறு தொண்டர்மீதும் தமது திருப்பதிகங்களிலே சிறப்பித்துப் பாடினார். சிலநாளாயின்பு திருமருகுலுக்குப் போய்த் தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அங்கே ஒருவன் பாம்பு கடித்து இறந்தான். அவனுடன் வந்த அவனது மாமன் மனோகிய கன்னியையின் துக்கத்தை நீக்கத் திருவுளங் கொண்டு அவர் ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். உடனே அவ்வணிகன் உயிர் தெழுந்த பின்னையாரை வணங்கினான்.

பின்பு திருப்புலூருக்குச் சென்று அங்கேயிருந்த முருகையானருடைய திருத்தொண்டைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகமொன்று பாடினார். பின்னர் அப்பர்சுவாமியைச் சந்தித்து அவருடன் திருவீழிமிழலையை அடைந்தார். அப்போது பஞ்சத்தாற் பலர் பசிரோயினால் வருத்தினர். பின்னையாருக்கும் அப்பர்சுவாமிக்கும் தனித்தனி ஒவ்வொரு பொற்காசு தினத்தோறும் சிவபிரானால் அக்கோயிலில் வைத்தருளப்பட்டது. அக்காசைக்கொண்டு இருவரும் தமது திருக்கூட்டத்தாருக்கும் குறைவின்றி அமுதபடைத்து வந்தனர்.

சிலநாட்களுக்குப்பின் இருவரும் பல தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு வேதாரணியத்துக்குச் சென்றனர். அங்கே வேதங்கனாற் பூசிக்கப்பட்டத் திருக்காப்பிடப்பட்ட கோயிற் திருவாயிலைத் திறக்க அப்பமூர்த்திகளும் அடைக்கப் பின்னையாரும், திருப்பதிகங்களைப்

பாடியருளினார்கள். இப்படி இருவரும் வேதாரணியத்திலே இருந்தபோது, மதுரையிலிருந்து பாண்டியனுடைய மனைவியாரும் (மங்கையர்க்கரசியார்) முதல் மந்திரியாரும் (குலச்சிறையார்) அனுப்பிய சில தூதவர்கள் வந்து, பாண்டியகாட்டிலே சைவசமயம் குன்றியதாகவும் சமணசமயம் பரவியிருப்பதாகவும் அதனால் சுவாமிகள் மதுரைக்கு எழுந்தருளிக் கைவந்தை கிணாட்டவேண்டியது அவசியமென்றும் முறையிட்டனர். பின்னையார் அப்பர்சுவாமிகளை வேதாரணியத்திலேயே இருக்கச்செய்த தாம் மதுரைக்குப் பிரயாணமானார். பின்னையாருடைய வருஷையைச் சேர்வியுற்ற பாண்டியா தேவியாரும் குலச்சிறையாரும் அவரை எதிர்கொண்ட டழைத்தனர். அவ்விருவரது அருமைத் திருத்தொண்டுகளை அவர் ஒரு நிரூபனத்தின் மீறியிருந்தார். பின்பு மதுரைச் சொக்கலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்து ஒரு நிரூபனத்தில் தமது நிரூபனத்தையோடு எழுந்தருளி யிருந்தார்.

பின்னையாரையும் அவரைச் சேர்த்த சிவனடியார் கூட்டத்தை யும் கண்ட சமணர்கள் பெருமைகொண்டு பாண்டியராசனிடம் போய் முறையிட்டனர். அச்சிவனடியார்களை மதுரையிலிருந்து தூரத்திலிட உபாயம் யாதென்று பாண்டியன் அவர்களையே கேட்டான். அவர்கள் எயனார் தங்கியுள்ள மடத்தில் தீவைப்பதே தருகியென்று விடை கூறினர். அரசன் அவ்வுபாயத்திற்குச் சம்மதிக்கவும், பின்னையாருடைய மடத்திலே நெருப்பு வைக்கப்பட்டது. மடத்திலிருந்து திருக்கூட்டத்தினர் விரைந்து நெருப்பு அணைத்தார்கள்; பின்னர் இச்செய்தியைப் பின்னையாருக்குத் தெரிவித்தனர். சமணர்களின் செயல் மிகவும் தீயதாகாதால் பின்னையார் அரசனைத் தண்டித்து அவனது தீய வினையைத் தொலைப்பதற்காக "செய்யவே திருவாலவாய்" என்னு் தொடக்கமுடைய நிரூபனத்தினைப் பாடியருளினார். உடனே பாண்டியனுக்கு வெப்பமேயுண்டாயிற்று. சமணகுமாரர்கள் பல சிசிசங்கைகள் செய்தும் அந்நோய் நீங்கவில்லை. மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் சம்பந்தசுவாமிகளை வரவழைத்தால் நோய் திருமென்று பாண்டியனிடஞ் சொன்னார்கள். வரவழைத்தற்குப் பாண்டியன் சம்மதித்தான். அவ்வாறே பின்னையாரை அழைக்கவும், அவர் சிவசந்தானத்தின்

குச் சென்று வணக்கியபின் பாண்டியனுடைய மாளிகைக்கு வந்தார். சுவாமிகள் வந்து வந்த அறிந்த சமணர்கள் மனம் புழுங்கி அவரைச் சமயவாதத்திற்கு அழைத்தனர். பாண்டியன் பின்னையாரையும் சமணர்களையும் கோத்தித் தனக்கு வந்துள்ள கோயை எவர் விரைவாகத்தீர்க்கின்றனரோ அவரே வென்றவராவர் என்றான். சமணர்கள் அரசனது இடப்பாகத்து கோயைத் தாங்கள் தீர்ப்பதாகவும், மற்றைப் பாகத்து கோயைப் பின்னையார் தீர்க்கவேண்டுமென்றும் உறுதிக்கொண்டார்கள். அப்படியே அவர்கள் பாண்டியனுடைய இடப்பாகத்தை மயிர்ப் பிவினாலே தடவி மந்திரங்களை உச்சரித்தனர். வெப்பமேயு் அதிகரித்ததேயன்றிச் சிறிதுங் குறையவில்லை. பின்னையார் திருநீற்றுப்பதிகம் பாடி வலப்பாகத்திலே திருநீற்றைப் பூசியஅளவில் அப்பாகத்து நோய் தீர்ந்தது. இடப்பாகத்து கோயைச் சமணர்கள் நீக்க முடியாமையால் பின்னையாரே அதனையுத் தீர்க்க வேந்தது. பாண்டியன் உடனே சைவசமயத்தை மேற்கொண்டான்.

அப்பால், சமணர்கள் தங்கள் சமயமகிமையை நேரே காட்டுதற்கு விரும்பினார்கள். அதற்காக இருபக்கத்தாரும் தத்தம் சமயக்குருத்தை எட்டிலே எழுதி நெருப்பிலிட்டுத் தீர்மானித்தனர். சமணர்கள் தம் மந்திரத்தை எழுதி யிட்ட ஏடு வெந்து சாம்பராயிற்று. சுவாமிகள் "போகமாந்த பூண்முடியான்" என்னு் நிரூபனத்தை எழுதியிட்ட ஏடோ பச்சையாய் இருந்தது. இரண்டாவது முறையாகத் தங்கள் எட்டை வைவை ஆற்றிலே இடத் தீர்மானித்து எதிர்கோக்கிச் செல்லும் ஏடு மெய்ப்பொருளுடையது என்று ஒட்டினார்கள். ஆனால், சமணர்களிடம் ஏடு கடலே நோக்கிச் சென்றது. பின்னையாரிடம் ஏடோ கிரைக் கிழித்துக்கொண்டு எதிரே போனது. இதனால் சமணசமயம் பொய்க்நெய் என்று காட்டப்பட்டது. அரசன் சைவனது மாறினமையால் சமணசமயம் பாழ்பட்ட, சைவம் தழைக்கலாயிற்று. சைவசமயத்தைச்சார் விரும்பியல்லாத சமணர்கள் தாங்களே கழுமரங்களில் ஏறித் தங்கள் உயிரை மாந்தினர்.

பிறகு பின்னையார் பாண்டியகாட்டிலுள்ள ஏனைய தலங்களை வணக்கிக்கொண்டு மீண்டுஞ் சோழகாட்டை அடைந்தார். அவர்

முள்ளியாற்றங்கரையைக் கிட்டியபோது ஆற்றில் வெள்ளம் புரண்டு
தடுவதைக் கண்டார். வெள்ளப் பெருக்கினால் ஆற்றை ஒட்ட்தாற்
கடக்க முடியாதாயிற்று. எதிர்க்கரையிலுள்ள கொன்னம்பூதா
ரைப் பிள்ளையார் வணக்க விரும்பினமையால், ஒட்ட்தின்மீது தம்
மடியவருடன் ஏறி “கொட்டமேகமரும்” என்னும் திருப்பதிகத்
தைப் பாடினர். திருவருளால் ஓடும் அக்கரையை அடைத்தது.

அதன்பின்னர், தெளிச்சேரியை ரேங்கிச் சென்றார். போதி
மங்கையிலுள்ள பெனத்தர்கள், சிவனடியார்கள்ளைச் சாணப் பொருமை
கொண்டு, அவர்களை வாதுக்கழைத்தனர். அப்போது சுவாமிகளது
எழுத்தாளர் பஞ்சாக்கரப்பதிகத்திலுள்ள “புத்தர் சமண கழுக்கை
யர்” என்னுந் திருப்பாடலைச் சொல்லி பெனத்தர்களின் தலைவனான
புத்தகத்தியைத் தண்டித்தனர். இதைக் கண்டு மருண்டோடிய
பெனத்தர்கள், மீண்டும் வந்து மத்திரவாதமின்றித் தருக்கவாதத்திற்
கழைக்கவும், பிள்ளையார் இசைத்தருளினார். சம்பந்தர் புத்தனோடு
வாதஞ்செய்து அவனை வென்று சைவத்தை ஈட்டினார். புத்தர்கள்
தங்கள் சமயம் பொய்ச்சமயம் என்றறிந்து சைவவாானார்கள். பிள்
ளையார் பின்பு திருநெய்த்தானம் முதலிய தலங்களுக்குப் போய்க்
கடைசியாகச் சிகாழிக்கு வந்து அங்கே சிலநாள் தங்கியிருந்தார்.

பின்பு அவர் தொண்டைநாட்டிலே யாத்திரைசெய்ய விரும்பிப்
புறப்பட்டார். பல தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு திருவோத்தூரை
அடைந்தார். அங்கிருந்த சிவனடியார் ஒருவர் தாம் பரமசிவனுக்கு
ஆக்கும் பணைகளெல்லாம் ஆண்பணைகளாகிக் காயாதொழிகின்றன
என்றும், அதனால் தம்மைச் சமணர்கள் கேள்வியெய்துநாடுகொண்டும்
சொல்லி முறையிடப்பட்டார். நாயனார் திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருளிப்
பாடிய ஒரு திருப்பதிகத்தில் இப்பணைகளைக் குறிப்பித்தருளினார். அவ்
வனாவில் அவைகளெல்லாம் பெண்பணைகளாக மாறிப் பூத்துக் காய்க்
கத்தொடங்கின. இவ்வற்புத்ததைக் கண்ட சமணர்கள் திகைத்தனர்.
பலர் சைவராயினர். சுவாமிகள் அவ்விடத்தினின்றும் கீங்கி திரு
வாலங்காடு, திருக்கானத்தி முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று வணக்
கிக் கடைசியாகத் திருவொற்றியூரை வந்தடைந்தார்.

அக்காலத்திலே, திருமயிலாப்பூரிலே சிவசேசச் செட்டியாரென்
னும் வணிகப்பிரபு ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெருஞ் சிவனடியாவர்.
அவருக்குப் பூம்பாவை என்றொரு மகன் இருந்தான். அவர் சம்
பந்தாது மகிமைமையைக் கேள்வியுற்றது அவர்மீது அளவில்லாத அன்
புடையராய் விளங்கினமையால் தம் மகனை அவருக்கே மணஞ் செய்
விக்க சிச்சயத்திருந்தார். ஒருநாள் அப்பெண் திடீரெனப் பாம்புகடித்
திறந்தான். அப்பெண்ணின் சுவத்தைத் தனஞ்செய்து எலும்பையும்
சாம்பரையும் ஒரு குடத்தில் சேமித்து வைத்திருந்தார். பிள்ளையார்
திருவொற்றியூருக்கு வந்திருப்பதைச் செட்டியார் அறிந்து அவரிடஞ்
சென்று சிகழ்த்தை யறிவித்துத் திருமயிலைக்கு அவரைத் தம்மோடு
அழைத்துச் சென்றார். பிள்ளையார் சிவசேசரது கருத்தை முடிக்க
வும், சமணம் பெனத்தம் முதலிய புறச்சமயங்களை அழிக்கவும் திரு
வனக்கொண்டு பூம்பாவையின் எலும்புஞ் சாம்பரும் கிறைந்த குடத்
தைத் திருக்கோயிலினருகே கொண்டுவரச் செய்து “மட்டிட்ட
புண்ணை” என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினர். உடனே பூம்பாவை
குடத்திலிருந்து வெளியே தோன்றியினர். இவ்விசேஷத்தைக் கண்ட
புறச்சமயிகள் அதிசயப்பட்டார்கள்.

பிறகு சிவசேசரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு திருமயிலாப்
பூரை அகன்று திருவானம்பியூர், திருக்கழுக்குன்றம் முதலிய பதிகளை
வணங்கிக்கொண்டு சிதம்பரத்தை யடைந்து அங்குச் சிலநாள் தங்கி
யிருந்தார். தந்தையார் முதலிய சுற்றத்தவர் சீர்காழியிலிருந்து
அங்கே வருதலும் அவர்களுடன் சீர்காழிக்குச் சென்றார்.

சீர்காழியில் வசிக்கும் நாளிலே, தந்தையாரும் பிறரும் சுவாமி
களைத் திருமணஞ்செய்தருள வேண்டினர். வைதிகசெறியை கிலை
கிறுத்தவெண்டிச் சுவாமிகள் உடன்பட்டு திருக்கலூர் கம்பி
யாண்டநாட்டாம்பி என்பவருடைய மகனை வேதவிதிப்படி விவாகஞ்
செய்தருளினித் தமது திருமணத்தைக் கான வந்தவர்கள் எல்லோருஞ்
குழந்த திருமணக்கோலத்தோடு திருக்கலூர்ப் பெருமணத் திருக்
கோயிலை யடைந்து “எல்லூர்ப் பெருமணம்” என்னும் திருப்பதி
கம் பாடியருளினார். அப்போது ஒரு பெருஞ் சோதி தோன்றிற்று.
அவர் மெச்சிலாயத் திருப்பதிகம் பாடி அதைப் பூசுத்தபின்பு, எல்

லோரையும் அச்சோதியுட் புகுத்தித் தாம் கடைசியாகத் தம்முடைய மனைவியாருடன் அச்சோதியை வலஞ்செய்து பணிந்து அந்நுள்ளே புகுந்து முத்தியடைந்தார். அப்படி அவர் முத்தியடைந்த தினம் வைகாசி மூலமாகும். அப்போது அவருக்கு வயது பதினாறு.

ஞானசம்பந்தர் மூன்றாம் வயதிலேயே தெய்வீகத்தோடு விளங்கினமையால் அவர் சாமுசித்தரெனப்படுவர். சாமுசித்தராவார் முற்பிறவிகளிலே சரியை, கிரியை, யோகம் முதலிய மார்த்தகக் கவிர் நலைசிறந்து இப்பிறப்பில் ஞானத்தோடு விளங்குபவர். இவர் அதித ஞானத்தைப் பெற்றிருந்தமையால் சுப்பிரமணியர் அவதாரமென்று சிலர் கூறுவர். அருணகிரியார், சிதம்பரசாமிகள் முதலியோர் சம்பந்தர்செய்த அற்புதங்களைச் சுப்பிரமணியர்மேல் ஏற்றிக் கூறுவர். சுப்பிரமணியர் பெருமானுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் பேதலின்மையால் சம்பந்தரைச் சுப்பிரமணியர் அவதாரமென்று கூறுதல் சைவ சித்தாந்த சாதிரித்திற்கு விரோதமாகும். சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய பதவியைப்பெற்ற ஓர் பக்குவ ஆன்மா சம்பந்தராகப் பிறந்ததென்று கொள்ளுதலே ஏற்புடையதாகும். சம்பந்தருக்கும் இறைவனுக்கும் இருந்த தொடர்பு மகனுக்கும் தந்தைக்கு முன்னதை ஒக்கும், பின்னையாருக்கு வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் தந்தையாகிய சிவபெருமானே அமைத்துக் கொடுத்தமை இத் தொடர்பை உறுதிப் படுத்தும்.

சுவாமிகள் தமது மூன்றாம் வயதுமுதல் பதினாறாம்வயதுவரையில் அதாவது பதின்மூன்று ஆண்டுகள் தமிழ்நாட்டிலுள்ள பலஇடங்களுக்குச் சென்று தமது தேவாரப் பாடல்கள் மூலமாகவும் பல அற்புதங்கள் வாயிலாகவும் சைவத்தைப் பரவச்செய்து, புறச் சம்பல்களையெல்லாம் செய்தார். சுவாமிகள் அற்புதங்களை அதிகமாகக் கையாண்டது என்னெனின், சமயக் கொள்கைகளைத் தருக்க முறையாக வாதிப்பதிலும் புர்த்தகச் சாமானிய சணங்களுக்கு உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணக் கூடியவை இவ் வற்புதங்களே யாதலின் என்க. இவர் அருளிய பாடல்களுக்குத் தேவாரம் என்று பெயர். இவை முதல் மூன்று திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவர் அருளிச்செய்த திருப்பதித்த தொகை ௧௯௦௦௦ அவற்றுள் இப்போ

துள்ளவை ௧௮௪. இவரது பாடல்பெற்ற தலங்கள் ௨௧௬. சுவாமிகள் பல சம்பல்களை சிராகரித்துச் சைவத்தை நிலைநாட்ட வந்தவராதலின் தாம் அருளிச்செய்த ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் சைவத்தின் ஏற்றத்தையும் பொனத்தச் சமணம் முதலியவற்றின் தாழ்மையும் எடுத்துக் கூறுவர். இவரது தேவாரங்கள் இயல் இசை நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ் இலக்கணங்களும் விராவின்ன. இதனால் இவரை முத்தமிழ் விராகென்பர். இவரைப் பரசமயகோளரி, சைவசிகரமணி, பாலரூவாயர், சண்பையர்காவலன் கவுணியர் தலைவன், சிவஞானக்கண்ட, காயிவேந்தர் முதலிய பல பெயர்களால் ஆன்றோர் அழைப்பர்.

தமிழ்நாட்டிலே சைவ சமயமானது புறச்சமய இருளாற் குழப்பப்பட்டுச் சற்றுத் தன்னெளி குன்றியிருந்த காலத்திலே, சம்பந்தர் தோன்றித் திருநீரின் ஒளியை எங்கும் பரப்பியமையாலும் பறச்சமய இருளைப் போக்கினமையாலும் இவர் புரிந்த சிவதொண்டு எனையோர் செய்ததிலும் மேலாகப் போற்றப்படுகின்றது. இதனாற்போலும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் சுவாமிகள் மீது ஆறு பிரபந்தங்கள் பாடியது. நம்பிகளுக்குப் பின்வந்த சேக் கிழாரும் தாம்பாடிய பெரிய புராணத்தில் மூன்றிலொருபகுதி சம்பந்தருக்குக் கொடுத்துள்ளார். சுவாமிகள் காலத்தில் விளங்கிய மெய்யடியார்கள் திருநாவுக்கரசர், சிறுத்தொண்டர், திருவேங்கடர், முருகர், திருவேகண்ட யாழ்ப்பாணர், குங்கிலியக் கலயர், குலச்சிறையர், கின்றரேர் செருமாறர், மங்கையர்க்கரசியார் முதலியோர்.

சுவாமிகளால் தேவாரத்தில் பாராட்டப்பட்டவர்கள்:—சண்டேசுரர், கண்ணப்பர், கோச்செங்கட் சோழர், லீலேக்கர், முருகர், சிறுத்தொண்டர், மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையர், தில்லைவாழ்த்தணர்கள் முதலியோர்.

சுவாமிகளுடன் முத்தியடைந்தவர்கள்:— திருவேங்கடர், முருகர், சிவபாத விருதயர், நம்பியாண்டார் நம்பி, திருவேகண்டப் பெரும்பாணர் முதலிய திருத்தொண்டர்களும் அவர்கள் மனைவி மக்களும்.

நாயனாரின் சரித்திரத்தைக் கூறும் நூல்கள்

- க. பதினொன்றாம் திருமுறைப் பிரபந்தங்கள் (சு)
- உ. பெரிய புராணம்.
- உ. சோழித்தல புராணம்.
- ஈ. ஆச்சாரத்தலபுராணம் முதலியன

து தி

பண்டைவல் வினையினும் பாயு நுத்துழல்
தன்னரை வென்றழங்கி கூடல் வைகியே
வெண்டிரு நின்றோள் விளங்கிச் செய்து
தன்டமிழ் விரகன்மெய்த் தாள்கள் போய்றுவாம்.

உ. அப்பர்.

நிருதாவுக் காதவனர் திருத்தொண்டின் நெறிவாயு
வருநாள்த் தவழனிவர் வாக்கிச் வாய்மைநிகழ்
பெருநாமச் சீர்பாவ லுறுகின்றோன் பெருநகில்
ஒருநாவுக் துடைசெய்ய லொண்ணுமை யுணராதேன்.

தென்பெண்ணை யாற்றைச் சூழ்த் திருமுனைப்பாடி ஈடென்
பது இப்போதான் கூடலுந் சில்லாவாரும். அகேக தூற
ருண்டுகளுக்கு முன்னே அக்காட்டிலேயுள்ள திருவாரூரிலே புகழ
னார் என்னும் வேளாளர் தமது மனைவியாராகிய மாதிரியா ரென்
பகரோடு வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்குத் திலகவதியா ரென்னும்
பெண்ணும் மருணிக்கியார் என்னும் பிள்ளையும் பிறந்தன. திலக
வதியாரும் மருணிக்கியாரும் சிறுவயதிலே தங்கள் தாய் தந்தை
யரை இழந்தனர். ஆயினும் இளமையிலேயே மருணிக்கியார் சகல
நூல்களையும் படித்து வல்லவராயினார். அவருக்கு யாதொரு குறை
வும் சேரிடாதபடி தமக்கையாராகிய திலகவதியார் துணைபுரிந்து
வந்தார்.

மருணிக்கியார் சீரமும் செல்வமும் கிலையில்லாதவை என்று
கினைத்துப் பல தருமங்களைச் செய்துவந்தார். இவ்வுலகவாழ்வு மண்

னாவது தின்னமாதலால் மாயமானது என்று கண்டு இல்லற
வாழ்க்கையை வெறுத்தார். ஆயினும் பாடலிபுத்திரம் என்னும்
இடத்திற்குச் சென்று சமணர்களோடு சேர்ந்து அவர்களுடைய
போஷையினாலே மயங்கிச் சமணசமயமே மோட்சத்தைத் தரத்தக்க
தென்று எண்ணி அதிற் புகுந்தார். அச்சமய நூல்களை யெல்லாம்
கற்றுத் தேர்ச்சிபெற்றார். புத்தர்களுடன் வாதிட்டுசெய்யக்கூடிய
வல்லமை படைத்தவராகிச் சமணசமயக் குருவாக விளங்கினார்.

இவர் இவ்வாறிருக்க, தமக்கையாராகிய திலகவதியாரோ
திருவதிக்கைவீரட்டானக் கோவிலிலே திருத்தொண்டுசெய்துவந்தார்;
தமது தம்பியாருடைய கிலைமையை ஒரு நாள் கினைத்து வருந்தினார்.
அவரை மீட்டும் சைவசமயத்துக்குத் திருப்பும் ஆசையோடு சிவபிரா
னைத் துதித்தார். அப் பிரானாது திருவருளால் மருணிக்கியாரு
வயற்றிலே கொடிய சூலமோம் உண்டாயிற்று. அங்கோம் அவரை
மிகவும் வருத்தியது. எவ்வித சிவிக்சையாலும் கோய் நீங்கவில்லை.
சமணர்க் கொல்லோரும் அவரைக் கைவிட்டனர். அத்தருணத்தில்
அவர் தம்முடைய சகோதரியாருக்குத் தமது தேக கிலைமையைத்
தெரிவித்தார். திலகவதியார் சமணர்களுடைய பள்ளிக்குத் தாம்
வர முடியாதென்று மறுத்துவிட்டார். அதனால் மருணிக்கியார்
தாமே தமது சகோதரியாரிடம் போக கினைத்தார். அவ்வாறே
ஒருவருக்கு காண்பது ஒர் இரவில் தமது தமக்கையாராது திருபடைத்
தை யடைந்து அஃது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கித் தம்மைக்
கரையேற்றியருளும்படி வேண்டினார்.

வேண்டவும், தமக்கையார் பிறவீர்ப்பினி முதலிய சகல ரோ
மையும் கீக்க வல்ல வைத்தியசாதாரணிய சிவபெருமானையே வணங்
கும்படியும் அவருக்கே தொண்டு பூண் டொழுகும்படியும் உபதே
சித்துத் திருநீற்றை எடுத்த அவருக்குப் பூசினார். மறு காட்
காலையில் அவரை யழைத்துக்கொண்டு திருவதிக்கைவீரட்டானத்
திற்குப் போனபோது, மருணிக்கியாருக்குத் தமிழ்க் கவி பாடும்
வல்லமை உண்டாகவும், அவர் வீரட்டானேசுவரர் மீது "கூற்றா
யின்" என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். உடனே அவ
ரைப் பணித்து வருத்திய சூலமோம் கீங்கிற்று. அவருடைய பாடல்
கள் இனிமை மிகுந்து விளங்கியமையால், அவருக்கு "சாவுக்கரசர்"

என்னும் காரணப்பேர்ப் இறைவனாக் கூட்டப்பட்டது. நாயனார் மனம் மொழி மெய்களார் சிவபெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு செய்துவந்தார்.

சுவாமிகளுடைய செய்கையைக் கேள்வியுற்ற சமணர்கள் பொருமை கொண்டு, அவரை அழைப்பித்துத் தண்டிக்கும்படி, அரசனுக்குக் கற்பித்தார்கள். அவன் அவ்வண்ணமே சுவாமிகளை வருவித்துச் சுண்ணாம்பு அறையில் இருவித்தான். எழுசாட் சென்ற பிறகு அவ்வகையைத் திறந்து பார்த்தார்கள் நாயனார் சிறிதும் வருத்தமின்றி இருத்ததைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள். அதன்பின், நஞ்சு கலந்த பரந்தோற்றை, உண்பித்தார்கள். நஞ்சும் அமுதமாயிற்று. இவற்றோடு தடக்காமல், அவரைக் கொல்லும்படி யானையை விவிஞ்சன். நாயனார் ஒரு திருப்பதிகம்பாடிய அளவில், அவரைக் கொல்லவந்த யானை அவரை வணக்கிச் சென்றது. கடைசியாக அவரைக் கல்லோடு சேர்த்துக்கட்டிக் கடலிலே தள்ளினார்கள். நாயனார் சிவபெருமானது திருவைத்தெழுத்தை நினைத்துக் "கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும், கற்றுணையாவது நமச் சிவாயவோ" என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடக் கல்லே தெப்பமாக மிதக்கக் கரையேறினர். இவற்றையெல்லாம் அறிந்த பல்வவரசன், நாயனரை வந்து வணக்கிச் சைவனானான்.

பின்பு சிவதலையாத்திரை செய்து பெண்ணாகத்ததை அடைந்தார். அங்கே திருக்கோயில்கொண்டுள்ள சிவக்கொழுந்திசர் சுவாமிகன்மீது குலக் குறியையும் இடப்பக்குறியையும் அவர் வேண்டுமோளின்படி பொறித்தருளினர். பின்னர், சிதம்பரம் முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்று திருப்பதிகங்கள் பாடினர்.

பின்னர்ச் சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது மகிமையைக் கேள்வியுற்று அவரைக் காணவிரும்பிக் சோழிக்குப் போனார். சுவாமிகளது வருகையை அறிந்த பிள்ளையார் அவரை எதிர்கொண்டழைத்தார். "நாவுக்கரசர் பிள்ளையாரைக் கிழே விழுந்து பணிய, அவர் சுவாமிகளைத் தாக்கிவரு "அப்பேரே" என்று முறை பாராட்டி வணங்கினர். அது முதல் இருவரும் பல சிவதலங்களுக்கு ஒன்றாகப் போய்ப் பதிகள் பாடி வருவாராயினர். திருச்சத்திமுற்றத்தை

அடைந்தபோது நாவுக்கரசர் தம்மீது திருவடி கூட்டி யருளும்படி சிவபிரானே வேண்ட, அவர் அவ்வாறே கிருக்ஷாநிலில் அருள் புரித்தார்.

சிலசாட் கழிந்ததும், திருக்காநூலின் அப்பூதியடிகள் பல தருமங்களைச் சுவாமிகள் பெயரார் செய்து வந்தமையைச் சுவாமிகள் கேள்வியுற்று அவரைக் காணச் சென்றார். அப்பூதியார் அப்பரைப் போசனத்திற்கு அழைத்தவிட்டு, தம் மூத்தமகளை வாலையிலே அரித்தகொண்டு வரும்பொருட்டுத் தோட்டத்திற்கு அனுப்பினார். இஃலையியும்போது அம்மகன் பாம்பு கடிக்க இறந்தான். அவன் இறந்தமைக்குத் துக்கியாமல், அப்பருக்கு அமுது படைத்தலே பெருஞ் சிவபணியாகக் கொண்ட அடிகளும் அவர் மனைவியாரும் சுவாமிகளைத் திருவருது செய்தருள அழைத்தனர். அங்கு சிவத்ததைத் திருவருளால் அறிந்த சுவாமிகள் ஒரு திருப்பாசாரம் பாடி இறந்த மகனை உடனே எழுப்பியருளினர். அப்பூதியாரின் திருத்தொண்டைச் சிறப்பித்துத் தமது திருப்பதிகத்திலும் பாடினர்.

சிலகாலத்திற்குப் பின் அப்பர் சம்பந்தருடன் வேதாரணியத்துக்குப் போனார். அங்குள்ள சிவாவயத்திற்குப் போன போது, வேதக்களால் அருச்சித்துத் திருக்காப்பிடப்பட்ட கதவு அக்களவரையும் அடைக்கப்பட்டேயிருத்தமையைக் கண்டார்கள். அதைத் திறப்பிக்க எண்ணி, அப்பர் திருப்பதிகம் பாடினார். பிள்ளையார் மீட்டும் அடைக்கப் பாடினார். அது முதல் அக்கதவைத் திறத்தலும் மூடுதலும் இவ்ருவாயின.

பின்னர், பிள்ளையார் மதுரைக்குப் போகவும், அப்பர் திருவாணக்கா முதலிய தலங்களை வணக்கித் திருப்பைபுள்ளியை கோக்கிச் சென்றார். வழியிலே அவருக்குப் பசியும் தாகமும் வந்தன. இவற்றை நீக்கத் திருவுண்கொண்ட சிவபெருமான் வழியிலே ஒரு சோலையையும் குளத்தையும் உண்டாக்கிப் பிராமண வேடம் பூண்டு வந்து இவருக்குச் சோதும் தண்ணீரும் கொடுத்துப் பசியைத் தீர்த்தருளினார். அதன்பிறகு, திருக்காணத்தி முதலிய தலங்களைத் தரிசித்தார். திருக்காணத்தியில் இருக்கும்போது உத்தர

கைலாசத்தைத் தரிசிக்க விரும்பினார். திருக்காளத்தியி் விரும்புது புரப்பட்டுக் காசி முதலிய வடகாட்டுத் திருப்பதிகளை வழிபட்டு இமயமலைச் சாரவிலுள்ள திருக்கைலாச கிரியை கோக்கி இடை விடாது நடந்துசென்றார். பருக்கைக் கந்தன் மறைந்த மலைச்சாரல் வழியாக நடந்துசெல்லுவதால் தமது தேகத்துக்கு நேரிடும் துன்பங்களைப் பொருட்படுத்தாது கைலாசமலையை எப்படியேனும் தரிசித்துத் திரவேண்டுமென்னும் உறுதியுடையவராயிருந்தார். மறு படியும் சுவாமிகளைத் தமிழகாட்டிற் செலுத்தத் திருவுளங்கொண்ட சிவபெருமான் இவரைக் கூவியழைத்துத் தாம் உத்தர கைலாசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோலத்தைத் திருவையாற்றிற் காட்டுவதாகவும், அருகிலுள்ள நடாகத்தில் முழுதித் திருவையாற்றை அடையும்படியும் பணித்திருநீனினார். நாயனார் அவ்வளமே அப்பொய் கையிற் சூழ்ந்த திருவையாற்றில் எழுந்த அங்கே திருக்கைலாசக் கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

அப்பால், அவர் சம்பந்தரை மற்றமோர்தாம் சந்தித்து அவருடன் சிலகாலம் அனவனாவியிருந்தார். சம்பந்தர் தொண்டைகாட்டை கோக்கிச் செல்லவும், சுவாமிகள் பாண்டிசாட்டுக்குச் சென்றார்; பல சில தலங்களைத் தரிசித்ததொன்று கடைசியாகத் திருப்புச லுரைச் சேர்ந்தார். அங்கே ஒவ்வொருவராலும் கைத்தொண்டு செய்தவருவராயினார். அப்போது இவரது மனவறுதியை யாவ ருக்கும் காட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்ட எம்பெருமான் இவ ருக்கு முன்னே பொன்னும் ஸவரத்தினங்களும் பிரசுரித்துக் கிடக் கும்படி அருள் செய்தார். நாயனார் அவைகளைச் சாமானிய பருக் கைக் கற்கனாகவே மதித்தார்.

இவ்விதமாகச் சுவாமிகள் திருப்புசலுளில் தம் நிலையி் கிறிதம் கலங்காது இருந்துவருங் காலத்தில் ஒருநாள் இறைவன் திருவடி சீழலைச் சேரவேண்டுமென்னும் கருத்துத் தோன்ற ஒர் திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அப்பர் எண்ணியவாறு சூழ்புகலூர் மேலிய புண்ணியன் முத்திப்பேற்றை அருள்புரிந்தார் சித்திரைச் சதயமாகிய கன்னலில். அப்போது சுவாமிகளுக்கு வயது 45.

அப்பர் சரியாபாத்ததை விளக்க வந்த குருமூர்த்தி தி. சிவாலயங்கள்தொறுஞ் சென்று அங்கே காணப்படும் புல் பூண்டு முதலியவற்றை கீக்கும் திருத்தொண்டை மேற்கொண்டவர். புல் பூண்டைச் செதுக்கி எடுப்பதற்குரிய ஆயுதமொன்றை எப்போதும் கையில் வைத்திருப்பதால், இவருக்கு உழவாரப் படையாளி என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. சரியை கிரியை யோகமாகிய மூன்றினுள் எதுவும் ஞானிகள் செய்யுத்தக்கதர்தலால் அப்பர் சரியைச் சிவபுண்ணியத்துள் உழவாரத்தொண்டு செய்தருளினார்.

சுவாமிகளது திருப்பாடல்கள் தேவாரத்தைச் சேர்த்தவை. இவரது பாடல்கள் காண்கு ஐந்து ஆறும் திருமுறைகளாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. இவருடைய திருப்பாடல்கள் இனிமைவாய்ந்தவை; ஒதுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் அன்பை விளைத்துக் கருங்கல் மன னும் கரைத்துருகச்செய்யும் தன்மை யுடையவை. இவர் அருளிச் செய்த திருப்பதித்தொகை 80000. அவற்றுள் இப்போதுள்ளவை 8000. இவருடைய பாடல்பெற்ற தலங்கள் 328.

இவர் சைவசமயியாகப் பிறந்தும் ஊழின் வலியாற் புறச் சமயமாகிய சமணத்திற் புருத்தார்; பிறகு தமக்கையாரின் குருப தேசத்தால் சைவசமயத்தின் உண்மையை உணர்ந்து அதன்வழி ஒழுக்கலானார். சுவாமிகள் மேலான நிலையி் சிந்தமையால், இவ ருக்குச் சமணர்களால் செய்யப்பட்ட துன்பங்களெல்லாம் இன் பங்களாக மாறின. அத்தன்பங்களை இறைவனே எற்றுக்கொண்டான்.

சுவாமிகளுக்குச் சிவசிவனும் முதலிய சாதனங்களிலும் சிவாலய தொண்டிலும் பேரபிமானம் உண்டென்பதை இவருடைய பாடல்களால் அறியலாம். சிவபிரானுடைய காமங்களை எப் போதும் உச்சரித்துக் கதற வேண்டுமென்று சுவாமிகள் கமக்கெல் லாம் போதிக்கின்றார். வெண்ணிறணியும்போது பஞ்சாக்காரத்தை உச்சரிக்கவேண்டு மென்று பல பாடல்களிற் கூறுகின்றார். தாம் ஊழின் வலியாற் சமண சமயத்திற் புருத்தும் தமக்கு "பெரிதம் வருத்திப் பாடுகின்றார். சிவனடியார் மலையேவந்து வீழினும் நிலை கலங்காடென்பதை ஒர் பாடலில் விளக்குகின்றார். பழமொழிகள் வாயிலாகப் பல உண்மைப் பொருட்களை கமக்குப் புகட்டுகின்றார்.

இவையெல்லாம் படித்து இன்புறத்தக்கன. எமது சுவாமியோர் ஆளுடைய அரசு, வாடிசை, தாண்டக வேந்தர் என்றும் அழைப்பர். இவர்காலத்தில் விளங்கிய மெய்யடியார்கள்:—சம்பந்தர், அப்புகியடிகள், சிறுத்தொண்டர், சீலக்கர், முருகர், திருசீலக்கண்டயாழ்ப்பாணர், குங்குலியக்கையர், குலச்சிறையார், சின்னசீர் செருமாரர், மய்யையர்க்காசியார் முதலியோர்.

இவரால் பாடப்பட்ட அடியார்கள்:— சம்பந்தர், அப்புகியடிகள், கோச்செங்கடசோழர், சாக்கியர் முதலியோர்.

அப்புகியடிகள் இங்ஙனானது திருப்பெயரையே மந்திரமாகக் கொண்டு ஒதி மூத்தியடைந்தா ரென்றால் இவர் பெருமையை என்னென்று கூறுவது.

அப்பர் சுவாமியின் திருவேட்பொலிவைக் குறிப்பிக்கும் பெரிய புராணத் திருவிருத்தங்களுவன:—

தூயவெண்ணீறு துதைத்தபொன் மெனியும் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவருந் சித்தையும் கைத்திருசிப்
பாய்வது போலன்பு நீப்போழி கன்னும் பதிகச்சேந்தசோல்
மேயசெவ் வாயு மடையார் புத்தந்தர் விதியுள்ளே
மாப்பாரப்போழி கண்ணீர் மறை வாருந் திருவடிவாய் மதரவாக்கிங்
சேவாரகுந் திருவாயிற் றிந்தமிழின் மாலிகளுள் செம்பொற்றுளே
சார்வான தீருமள முழவாந் தளிப்படையுந் தாழமாகிப்
பார்வாழத்திருவிதிப் பணிசெய்துபணித்தேத்திப்பாவளிச்செல்வார்.

சித்தையிடை யறுவன்புந் திருமென் தனினைசெய்து
கந்தையிகை யாங்கருத்துங் கையுழவா ரப்படையும்
வந்திழிகண் ணீர்மறையும் வடிவின்போலி திருநீறும்
அந்தமிலாத் திருவேடத் தாகமெநிற் வந்தனையு.

துதி.

“பொய்யுரை நூல்சில புகழ்ப் நீயமன்
கையர்கள் பினித்துமுன் கடல் கத்திடு
வெய்யகந் துணையாய் மிதப்ப மேற்படு
தாய்சோல் லாசரிதான் தேயுது போற்றுவான்.

க. சந்தரர்.

நேசந்திரைத் வள்ளத்தால் நீலந்திரைத் மணிகண்டத்
தீசனடியார் பெருமையினை யெல்லாவுயிருந் தொழுவெடுத்துத்
தேசமுய்யத் திருத்தெண்டத் தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்
வாசமலர்மென் கழல்வணிக வந்த பிறப்பை வணங்குவான்.

திருமுனைப்பாடி காட்டியெய்ன திருநாவலூரிலே சில னுத்
ருண்டுகளுக்கு முன்னர் சடையனாரென்னும் ஆதிசைவ ரொருவர்
இருந்தார். அவருடைய மனைவியார் இசைஞானியா ரென்பவர்.
இவர்களுக்கு ஓர் ஆண்மகவு பிறந்தது. அப் பிள்ளைக்கு நம்பியா
ரூரர் என்று பெயர் வைத்தனர். அந்நாட்டரசாரியு ராசிக்
முனையால் அப்பிள்ளை வளர்க்கப் பட்டது.

மனைஞ் செய்யத்தக்க வயதை யடைந்தபோது புத்தூர்ச் சடங்
கலி சிவாசாரியாது மகளை விவாகஞ்செய்ய நான் குறிக்கப்பட்டது.
திருமணச் சடங்குகள் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் சிவபெருமான்
ஒருநிதப் பிராமணவேடத்தோடு வந்து, அக் கலியாண வீட்டிலுள்ள
வர்களை யெல்லாம் கூலி யழைத்துத் தமக்கும் மணமகனுடைய
சம்பியாரூரருக்கும் ஓர் வழக்குளதென்றும் அதை முடித்தபிறகே
மணத்தைத் தொடங்கவேண்டு மென்றும் கூறினர். சம்பியாரூரர்
அவர் கூற்றுக்குச் சம்மதித்தார். கிழவர் ஆரூரர் தமக்கு அடிமை
யென்றும் அப்படி அடிமையென்ற மெய்ப்படுத்த அவரது முன்
நோர் தமக்கு எழுதிக்கொடுத்த அடிமைக் கைச்சாத்தோலை தம்
மிட முனதென்றும் சொன்னார். பிராமணர்கள் அடிமையாதல்
உலக வழக்கில் இல்லையென்று சொல்லி அங்குள்ளோர் வாதிக்கக்
கிழவர் தம்மிடமிருந்த ஒலையை அவர்களுக்குக் காட்டித் தம்வழக்கை
உண்மைப் படுத்தினார். சம்பியாரூரர் கிழவருடைய ஏவல்வழி
நிற்பாராசிரி அவர்பின்னே சென்றார். முன்சென்ற கிழவர் திருவெண்
னெய் கல்லூரிலுள்ள திருவருட்டுறை என்னுஞ் சிவாலயத்திற்
புகுத்தவுடனே மறைத்தருளினார். உயிர்தோறும் கலந்துநிற்கும்
கன்வாராகிய கிழவரைத் தேடுவாராயினர். சம்பியாரூரர் அப்போது
பரமசிவன் அவருக்குக் காட்சிகொடுத்தருளி அவரை இவ்

வாழ்க்கையில் விருந்து உய்விக்கும் பொருட்டுத் தாமே வலியவந்து தடுத்தாட்கொண்டதாக அறிவித்தருளினார். சம்பியாருரார் கடவுளைப் புழங்குதுபாட விருப்ப முடையவராகி பித்தர பிறைருடனணுத் தொடக்கதையுடைய திருப்பதிசத்தைப் பாடியருளினார்.

திருமணத்தைத் தவிர்க்கக் கிழவராகச் சிவபெருமான் எழுந்தருளி சம்பியாருரருடன் வல்வழங்கிட்டபோது, அவரை இன்னவரென்று அறியாது “பித்தன்” முதலிய பவவகைச் சொற்களை நாயனார் கூறியமைமால் “வன்றெண்டன்” என்ற பெயர் அவருக்கு உண்டாயிற்று.

நாயனார் திருநாவலூர் திருத்தரைபூர் முதலிய கோயில்களைப் பாடியருளிக் சிதம்பரத்தைகோக்கிப் புறப்பட்டார். வழியிலே திருவதிசையில் தங்கினார். அங்குள்ள ஒரு மடத்திலே நித்திரைசெய்யும்போது பாம்பு பித நாயனாருக்குத் திருவடி தீட்சை செய்தருளினார். பின்னர் திருமாளிகுழி திருத்திணைசார் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிக்கொண்டு சிதம்பரத்தை அடைந்தார். அங்கே தங்கியிருக்கும்போது சபாநாதர் திருவருளால் திருவாரூருக்குச் செல்லும்படி ஒரு கட்டளை பிறத்தது. அதன்படியே திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டார். வழியிலேயுள்ள சோழி, மாயூரம் அப்பர்மாதாளம், திருப்புகழார் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவாரூரைச் சமீபித்தார். நாயனாருடைய வருணையை வன்மீகாநாதராலறிந்த திருவாரூர் அடியவர் கூட்டத்தினர் அவரை எதிர்த்தொண்டு உபசரித்தனர். நாயனார் திருக்கோயிலினுள்ளே போய்த் திருமுலட்டாசைகாரை வழிபட்டுத் திருப்பதிசம் பாடியருளினார்.

திருவாரூரிலே யிருந்து நியாகாரசப் பெருமானைத் தரிசித்து வருகாளிலே ஒருநாள் திருவருள்கூட்டப் பரவையார் என்னும் சிவசேயம்வாய்ந்த பெண்மணியைக் கண்டார். கண்டதும், அவர்பக்குவமுள்ள ஆண்மாவென அறிந்து, சுவாமி சந்திரானத்திற்குச் சென்று, அப் பெண்ணை ஆட்கொள்வதற்கு உத்தரவு தந்தருளும் படி இறைவனே வேண்டினார். சுவாமியினைக் கண்ட பரவையாரும் அவரே தம்மை ஈடுதிறத்தக்கவரென கினைத்தார். சிவபிரானது கட்டளைப்படி சுவாமிகள் அம்மையாரை ஆட்கொண்டருளினார்.

நாயனார் திருவாரூரிலே வசித்துவரும் காலத்திலே ஒருநாள் தேவாசிரிய மண்டபத்திலுள்ள சிவனாடியார்களைத் தொழுது அவர்கள் பெருமையைச் சிறப்பித்துத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடியருளினார். அம் திருப்பதிசத்திற்கு வன்மீக நாதர் “தில்லைவாழ்ந்தனர் தம் அடியார்க்கு மடியேன்” என்று அடியெடுத்துத் கொடுத்தருளினார்.

நாயனார் திருவாரூரிலே வசித்துவந்தபோது அவர் வீட்டிற்கு வேண்டிய செல்லும் பருப்பும் குண்டையூர்க் கிழவர் என்னும் சிவனடியார் உதவினர். அப்படி அவர் கொடுத்தவரும்போது மழையின்மையால் வண் சுருங்கிற்று. போதிய தானியங்கள் அனுப்ப முடியவில்லை. அப் பெரியவர் மனம் புழுங்கினார். சுவாமி திருவருளால் அக் குண்டையூர் முழுவதும் செல் மலைபோற் குவிந்தது. செலாட்சென்றபின், திருநாட்டியத்தான் குடிக்குச் சென்று அங்குள்ள கோட்டிலி நாயனாரை ஒரு திருப்பதிசத்திலே சிறப்பித்துப்பாடி, வலியுடைய முதலிய தலங்களை வணங்கித் திருவாரூருக்குத் திரும்பிவந்தார். பங்குளி உத்திரத் திருநாள் செருக்கு தலும் திருவிழாலைக் கர்ணவரும் சிவனடியார்களது மாசேகாபூசைச் செவ்விராகப் பொன்வேண்டித் திருப்புலாரையடைந்து அங்கே இறைவன் திருவருளால் செக்கந்தனைப் பொன்கற்களாக மாற்றித் திருவாரூருக்கு யீண்டார்.

பின் பல தலங்களுக்குச் சென்று திருமுதுகுன் நென்படும் பழமலைக்குப் போனார். அங்கே விருத்தகிரிநாதர் பன்னிராயரம் பொன் கொடுத்தருளவும், அவர்களை மணிமுத்தாநதியிலே இட்டனர். பிறகு கடம்பூர், சிதம்பரம், மண்ணிப்படிக்களை முதலிய தலங்களை வணங்கித் திருவாரூரைச் சேர்ந்தார். அங்கே அனைவரும் ஆச்சரியப்படுமபடி தாம் ஆற்றிவிட்ட பொன்னையெல்லாம் திருவாரூர்க் சுமலாலயத்திலே வரப் பெற்றார்.

சிவானாயபின், திருன்னாறு முதலிய தலங்களுக்குப்போய்த் திருக்குருகாபூரை அடைந்தார். அங்கே இவரது கண்பாடிய பாம்பு பித தன்னீரோம் பொதிகோடும் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். மற்றும்பல கோயில்களுக்குச் சென்று கடைசியாகத் திருவொற்றியூரை அடைந்தார்.

திருவொற்றியூர் ஈதரை ஒருநாள் தரிசித்துத் திரும்பும்போது, அத் திருக்கோயிலிலே திருத்தொண்டு புரித்துவந்த சங்கிலியார் என்னும் தலப்பெருஞ் செல்வியைத் திருவருள்கூட்டக் கண்டார். அவரைத் தமக்கு அடியாராகக்கொண்டு வேண்டியகாலம் வரையும் அவரோடு சிற்பதாகச் சொல்லித் தங்கினார். ஒருநாள் திருவாரூர்த் தியாகராசப் பெருமானாரது ஞாபகம் வரவும், அவர்மீது திருவொற்றியூரிலிருந்தபடியே ஒரு திருப்பதிகம் பாடியருளினார். பின்னர் ஒருநாள் அவரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்றும் போவாவிலுல் உத்தப்பட்டவராய்த் திருவாரூரை கோக்கிப் புறப்பட்டார். திருவொற்றியூரின் எல்லையைக் கடத்ததும் இவருடைய இரண்டு கண்களும் மறைத்தன; காரணம் சங்கிலியாரோடு வேண்டிய காலம் கில்லாது போயதே. நாயனார் இராவணைப் பல விதமாகத் தடுத்தார்; கண்ணொளி வரவில்லை.

எவ்விதமேனும் திருவாரூருக்குப் போய்த் தீரவேண்டும் என்னும் ஆசை மிகுதியால் வடதிருமுல்லையிலும், திருவெண்பாக்கம், திருவாலங்காடு முதலிய தலங்களை வணக்கித் காஞ்சிபுரத்தை அடைந்தார். எஃகம்பா ஈதரைத் தரிசிப்பதற்குக் கண்ணில்லாமையால் மிக வருத்திக் கடவுளைப் பலவாறு வேண்டினார். வேண்டுமோடுகின்றன்கிய ஏதம்பலாணர் இடக்கண்ணை மாத் திரம் கொடுத்த தரிசிப்பித்தார்.

பிறகு, திருவாரூர்த் தார். திருவாரூர்துறை, திருவாவடுதுறை முதலிய தலங்களைப் பாடிச்சென்று திருவாரூரை மடைத்து அப் பெருமான் மீது “மீனா அடிமை” என்னும் திருப்பதிகம் பாடினார். வண்டிகராதர் வலக்கண்ணையும் கொடுத்தருளினார். நாயனார் சில நாள் தேவாசிரிய மண்டபத்திலும் பின்புரையைப் வீட்டிலும் கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார்.

திருமங்கலம்; திருப்புகூர் முதலிய கோயில்களுக்குப் போய், மீண்டும் திருவாரூருக்கு வந்திருந்த காளிலே நாயனார் பெருமையைக் கேள்விபுற்ற சோமன்னாரிய சோமன்பெருமான் நாயனார் அவரைக்காணத் திருவாரூருக்கு எழுந்தருளினார். வந்ததும் நாயனாரை வணக்கி அவருடன் மிக எட்டிடைவரையாரினார்.

இதனால் நாயனாருக்குச் “சோமான் தோழர்” என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. பின்பு திருவருமாசுப் பாண்டிநாட்டிலுள்ள பல தலங்களுக்கு யாத்திரையாகச் சென்று மீண்டும் திருவாரூரை அடைந்தனர். சோர்பிரான் நாயனாரைத் தமது நாட்டிற்கு அழைத்தார். நாயனார் உடன்படவும் திருவருமாத் மலையாட்டுக்குப் பிரயாண மாயினார். வழியிலேயுள்ள திருவையாற்றைத் தரிசிக்கச் சோமான் விரும்பினார். அப்போது வழியிலேயுள்ள காவேரிநதி ஓடங்கள் செல்ல முடியாதபடி பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்தது. சுத்தார ஐயாற்றுப்பாணரை விரித்து ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். அவர் “ஓம்” என்று அருள்சொத்து காவேரி நதியை விலகி வழி விடும் படி பணித்தனர். இருவரும்தியைக் கடந்து சென்று செம்பொற் சோதியை வணக்கி மீண்டனர். மீண்டதும் முன்போலக் காவேரி யாறு கரைபுரண்டு ஓடியது. பிறகு திருவரும் கொடுங்கோளுரை அடைந்தார்கள். அங்குச் சிலநாள் தங்கினர்.

ஒருநாள் வண்டிகராதரை கிணத்து திருவாரூருக்குச் செல்லப் புறப்பட்டார். சோமான் அவரைப்பிரிய மனமில்லாதவராய்த் தடுப்பவும் நாயனார் தியாகேசரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசைமிகுதியால் சோர்தடைக்கு இணங்காது திருவாரூரை வந்தடைந்தார்.

சிலநாட்கென்ற பின்னர் சோமான் பெருமானை கிணத்து அவரிடரு செல்லத் திருவாரூரிலிருந்து புறப்பட்டார். வழியிலே யுள்ள திருப்புகோளியூரைச் சேர்ந்தபோது அங்கே கிழந்த சம்பவங்களால் ஒரு பிராமணன் சிறுவன் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் முதலியால் விழுக்கப்பட்டா னென்று கண்டார். கருணைமேலிட்டினால் அச் சிறுவனை எழுப்பத் திருவுணங்கொண்டு அவரிசியை அடைந்த அக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் சிவபிரானார் மீது ஒரு திருப்பதிகம் பாடியருளினார். உடனே ஒரு முதலை அச்சிறுவனைக் கொன்றதுவது குளக்கரையில் உமிழ்த்தது. எல்லோரும் ஆச்சரிய மடைந்தனர். பிறகு அங்விடத்தை விட்டு மலையாட்டுக்குச் சென்றார். இவ்வரையை யறிந்த சோமான் பல வரிசைகளுடன் இவரை ஏற்றருளினார்.

சோமன்னரது இராசதானியாகிய மசோதை என்னும் ஈகரத்திலே நாயனார் எழுந்தருளி யிருக்கும்போது ஒருநாள் திருவஞ்சைக் களத்துக்குச் சென்று சவாமிதரிசனஞ் செய்து மெய்ம்மறந்து தம்மை இறைவனது திருவடிவியற் சேர்த்தருளும்படி பன்முறை இறைஞ்சினார். இவர் விருப்பத்தை கிறைவேற்றச் சிவபிரான் தீர்வென்றாயானையை அனுப்பி அதன்மீது இவரை ஏற்றி மழைத்து வரும்படி. தமது பூதகணங்களுக்குக் கட்டளை யிட்டார். அவ்வமனமே ஒரு பெண்ணாகித் திருவஞ்சைக் களத்திற்கு வரவும், நாயனார் அதன்மீது ஏறித் தமது தோழராகிய சோமான் பெருமானை கிணத்தவண்ணம் சயிலையை நோக்கிச் சென்றார். அப்போது கீராமுக்கொண்டிருந்த சோர்பெருமான் தமது தோழருடைய கொள்கையை ஞானக்கண்ணு வறிந்து உடனே ஒரு குதிரையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு திருவஞ்சைக்களத்திற்குப் போனார். அங்கு ஆகாய வழியாகச் செல்லும் சந்தாரைக்கொண்டு தமது குதிரையின் செவியில் பஞ்சாட்சரத்தை ஒதியருளினார். அக் குதிரை உடனே ஆகாயத்திற் பாய்ந்து சந்தார் செல்லும் யானைக்குமுன் விளாந்து ஓடிற்று. திருவரும் திருக்கைலாசத்தை அடைந்து கைலாசபதியாகிய சிவபிரானை இறைஞ்சித் தங்கள் தங்கள் பழைய நிலைமை களாகிய ஆலால் சந்தர பதவியையும், கணநாதப் பதவியையும் முறையே அடைந்தார்கள். திருவரும் முத்தியடைந்த நினைம் ஆடிச் சவாதியாகும், நாயனார் முத்தியடைந்தபோது அவருக்கு வயது 18 என்ப, சந்தார் பாடிய திருப்பாடல்களும் தேவாரத்திற் சேர்த்தவை. இவருடைய பாடல்கள் ஏழாவது திருமுறையாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. இவருடைய பாடல்கள் மதுரம் பொருத்தியவை. பல திருப்பாடல்களின் திருக்குறட் கருத்து அடிக்கும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. கீழையாமையைப் பற்றி இடித்துக் கூறுவன பல. இவர்பாடிய திருப்பதிகத்தொகை ௩௮000. இப்போது வழங்குவன ௪00. சித்தானதுதிகனாகவும் சில பாடல்களைக் காணலாம்.

கைலாசத்தில் அனுக்கத் தொண்டராயுள்ள ஆலால் சந்தாரே அடியார் பெருமையை விளக்குவதற்குச் சந்தாராக அவதரித்தா ரென்ப, நாயனார் திருத்தொண்டத்தொகை பாடாமலிருந்தால்

எமக்கு அடியார்கள் பெருமை தெளிந்திராது. அத் தொகையே பின்வந்த திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பெரியபுராணம் முதலிய வற்றிற்கு வழிகாட்டியாய் யிருந்தது. திருத்தொண்டத் தொகை யாளி என்னும் பெயரும் நாயனாருக்கு இதனால் கிடைத்தது. இவர் ஞானத்தில் யோக மார்க்கத்தை விளக்கவந்தவர், ஸ்ரீலாதாமா கிய திருவானுருக்கு இறைவனால் அழைக்கப்பட்டு அங்கே பன்னெடுநாள் வசித்ததும் திருத்தொண்டத் தொகை முதலியன அங்கே இறைவனருளார் பாடியதும் சிவபிரானேடு தோழமை பூண்டதும் கருத்தத்த்கன. திருவானுரத் தியாகசேகரிடம் இவருக்கு அன்புநிகமென்பது இவரது தேவாரப் பாக்களால் அறியலாம். திருவொற்றியூரில் சில காலம் தங்கியபோதும் மலைநாட்டில் சோ மான் பெருமானோடு சிலநாள் கின்றுபோதும் வன்மீகப் பெரு மானை மீணத்தருகி உடனே திருவானுருக்குப் புறப்பட்டது இவ் வன்பை வெளிப்படுத்தும்.

திருவானுரில் இருந்தபோது பரவையாரென்னும் ஓர் பக்குவ மடைந்த ஆன்மாவைத் திருவருட் சம்மதப்படி ஆட்கொண்டு தமக்கு அடியவராகி அவரோடு பல தொண்டு புரியலானார். இவ்வாறே சங்கிலியா ரென்னும் மற்றொரு பக்குவ ஆன்மாவை யும் திருவொற்றியூரில் இறைவன் அனுமதியோடு ஆட்கொண்டு அருள்புரித்ததமாகும். திரு ஆன்மாக்களையும் யோகப் பயிற்சியிற் பழக்குவித்தாரென்பது பெரிய புராணத்தில் துணுதி அறியப் பாலது. “மற்றுப் பற்றெனக் கின்றிநீந்திருப் பாதமே மனம் பாலித்தேன்” “வழுக்கிலீயினுள் திருப்பெய ரல்லாமல் மந்து ளான்றியேன்” “தீற்றவர் உனை ளான்மக்கினுஞ் சொல்லுநர் சமச்சுவாயலே” முதலிய தேவார அடிகளால் நாயனாருடைய சித்தனை எப்போதும் சிவபெருமான் னிடத்திலேயே பதித்தகிடத்த தென்பது பெறப்படும். இவர் பசகாணமுற்றுச் சிவகாணமுற்று விளங்கியவராகலின் தமக்கென ஒரு செயலு மில்லாதவர்; இவர் செய்த திருவினையாடல்செல்லாம் இறைவனைச் சார்ந்தவையே. சிறம்பர சபகாதரைத் தரிசித்தபோது இவரடைந்த நிலையைப் பெரியபுராணம் ஐந்து போற்றிவும் கண்களே கொள்ள, தென்னிலா மலர்த்த வேளையாய், என்னும் திருவருட் பாக்களால் ஈளி விளக்கு கின்றது.

தமது ஆண்டவரும் தோழரும் யோகநாயகருமாகிய சிவ பிரானைப் போல சுவாமிகளும் யோகியே. இதனால்ன்றோ பரம யோகியாகிய பெருமிறுலைக்குறும்பு நாயனாரும் சமத சுவாமிகளைக் குருவாகக் கொண்டு வழிபட்டது. எல்லாம் வல்ல சித்தாராகிய சிவபிரானே இவர்வழி கிற்பவராகலின், செங்கல்லைப் பொன்னாக ஆக்குவதும், முதலையுடைய பாலனை அழைப்பதும் ஆற்றிவிட்ட பொண்ணைக் குளத்தில் எடுப்பதும் பெருக்கெடுத்தோடும் ஆற்றை வழிவிட்டச் செய்வதும் அதிசயமல்ல. “யான் செய்யுந் துரிசுகளுந் குடனாகி” என்னும் தேவாரத்தால் எம்பெருமான் இவரோடு எல்லாக் காரியத்திலும் தொடர்புடையா டொன்பது புலப்படும். இவர் திருவொற்றியூர் எல்லையை கீங்கியதும் கண்ணிறத்தையும் பிரகு கண் பெற்றமையும் திருவிளையாடலாகும். சிவபெருமான் சம்பந்தரை மகன்மைகொண்டு பிள்ளைத் தன்மைக்குரிய முத்துப் பல்லக்கு, முத்துக்குடை, முத்துச் சின்னம், முத்துப் பந்தர் முதலியவற்றை அமைத்துக் கொடுத்து அவரை ஆடம்பர மாக விளக்கச் செய்தார். அஃதேபோல் சுந்தரரோடு தோழமை பூண்டு அத்தோழமைக்கு ஏற்ப பொன், பொருள், பட்டாடை, வாசனம் முதலிய பரிசுகளை வழங்கி எப்போதும் மணக்கோலத் தோடு உலரவும்படி பணித்தருளினர். ஈதெல்லாம் இறைவனுடைய அருட் டிதமெனச் சொல்லத் தக்கது.

காவலராகிய சோமான் பெருமான் காவலராகிய சுந்தரமூர்த்தி களின் தோழமையை நாடினமையால் அவரும் யோகேந்திரராய் இருத்தல் வேண்டும். அவர் பூசைமுடிவில் ஈடாசப்பெருமானது காற்றிலம்பொலி கேட்பது இதனை மெய்ப்பிக்கும். சுந்தரர்கைலாசத் திரு யானமீது ஏறிச் செல்வதையறிந்த சோர் தமது குதிரையின் கர்தில் பஞ்சாக்கரத்தை ஓதவும் அதுவினாந்த யானைக்கு முன்னே ஓடிப்பெறப்பது பெளரணிகம். ஆன்மாவாகிய அம்பைக் கடவுளாகிய இலக்குக்குச் செலுத்துவது பிரணவமாகிய வில் என்று முண்டலோபகிடதம் கூறுகின்றது. (II-ij-4) இக்கே குதிரையாக உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது. சுந்தரர் ஏறிச்சென்ற வெள்ளையானை பிரணவமாம். ஈதெல்லாம் தன்னுடைய அறியத்தக்கது.

கோட்புலியாயனார் தமது அரிய புதல்விகன் இருவரையும் சுவாமிகளிடத்தே விட்டு அவர்களை அடிமைகொள்ளும்படி வேண்டினார். அவர்கள் இன்மையையும் பக்குவமின்மையையும் கண்ட காயனார் அவர்களுக்குப் பரிசுதிட்டை மட்டும் புரிந்தார். இதனால் இவ்வரு ஆன்மாக்களும் பாலை சங்கிலியாரைப்போல் பக்குவ நிலையை அடையவில்லையென்பது பெறப்பட்டது.

சமத சுவாமிகளுக்கு வழங்கும் பெயராவன:—நம்பியாரூர், திருநாவலூர், ஆளுடைய கம்பி, வக்ருண்டர். தம்பிரான் தோழர், சோமான்தோழர், திருமணக்கோலப் பெருமான், திருத் தொண்டத்தொடையாளி, சிங்கடியப்பன், வனப்பகையப்பன் முதலியன.

நாயனார் காலத்தில் இருந்த மெய்யடியாவர்:—விறன்மிண்டர், பெருமிறுலைக்குறும்பர், எயர்கோன்கலிக்காமர், சோமாநொறர், சோமான்பெருமான், ஈரிக்முனையனாயர், கோட்புலியார், சடை யனார், இசைஞானியார் முதலியோர்.

பெருமிறுலைக்குறும்புநாயனார் சமத சுவாமிகளிடத்திற் போன் புடையவர். அவரை வழிபடுதல் ஒன்றிலேயே முத்தியடைந்தா னென்றால் நாயனாரின் பெருமையை என்னென்று இயம்புவது.

நாயனார் சரித்திரத்தைக் கூறும் தூல்கனாவன:—பெரியபுராணம், திருநாவலூர்ப் புராணம், திருவாரூர்ப் புராணம், பேரூர்ப் புராணம், திருத்தாத்திப் புராணம், அவிசாசிப் புராணம் முதலியன.

துதி.

வறந்திடு பொய்கைழன் னிராய் மற்றவன் உறைந்திடு முதலைவர் துதிப் பன்னதால் இறந்திடு மகன்வளநீ தெய்தப் பாடலொன் றறைந்திடு சுந்தான் அடிகள் போற்றுவாம்.

சு. மாணிக்கவாசகர்.

பேசுபுகழ்வாதவூர்ப்பிறந்துபெருந்துறைக்கடவுலுந்
 சூசிலெழிறடித்தயாவஞ்செழுத்தாலதிர்த்தேழுந்து
 நெசமலிதப்பொதுவாசிவபோகமிகவினாவான்
 வாசகமானானிக்கமறைபொழியாழகில்பொற்றி.

மாணிக்கவாசகர் பாண்டியரட்டிலே வையைநாற்றம் கரை
 யிலே மதுரைக்குச் சமீபத்திலுள்ள திருவாதவூர் என்னும் திருப்பதி
 யிலே ஆமாத்நியப் பிராமண குலத்திலே பிறந்தவர். இவரது இயற்
 பெயர் திருவாதவூர். தந்தையாரின் பெயர் சம்புராதாரியர்.
 தாயாரின் பெயர் விருநாண்டவதி. இவர் பதினாறு ஆண்டுகளுக்குள்ளா
 கவே வேதசிவாகமங்கனையும் பல கலைகளையும் கற்றுத் தெளிந்த
 அருட்புலமையினாராய் விளங்கினார். அதனோடு சிறந்த ஒழுக்கமும்
 சிறைந்த சிவபத்தியும் உடையவராகக் காணப்பட்டார். இவரது
 குணநிசயங்களைக் கேள்விப்பட்ட அரிமர்த்தபாண்டியன் இவ
 ரைத் தனது முதல் மந்திரியாக ஆக்கிக்கொண்டான். தென்னவன்
 பிரமாயன் என்னும் பட்டப்பெயரைச் சூட்டினான். இப்பெய
 ருடன் மந்திரிப்பதவியை ஏற்றுக் குறைவற நடாத்தும்போது, இவ
 ருக்குச் சிவபத்தியும் உலகத்தின்மீது வெறுப்புமே மேலிட்டன. இச்
 சமயத்திற் பாண்டியன் இவரை அழைத்து கீழ்க்கடற்றறைக்குச்
 சென்று கல்ல குதிரைகளை வாங்கிவரும்படி பெரும் பொருள்
 கொடுத்த அனுப்பினான். புறப்படுமுன் திருவாலவாயிலே எழுந்
 தருளியுள்ள சோமசுந்தரக்கடவுள் சங்கீதானத்தை அடைத்து, குதி
 ரையின் பொருட்டு ஊர்களாகிய மிலேச்சர்களுக்கு அரசனுடைய
 பொருள் செல்வத்தைப்பற்றித் துக்கத்துடன் விண்ணப்பித்தனர்.
 கடவுளின் உத்தரவு பெற்றபின் மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டுச்
 சோழதேசத்தை நோக்கிச் சென்றார். சென்றவர் வழியிலேயுள்ள
 திருப்பெருந்தறை என்னுள் தலத்திலே தங்கினார். அங்கே ஒரு
 ஞானாசாரியர் ருருத்தமரத்தின்கீழ்ப் பல மாணவர் சூழ வீற்றிருப்
 பதைக் கண்டார். கண்டவுடன் ஆனந்தபரவசமானார். பின்பு,
 தம்மை ஆட்கொண்டிருக்கும்படி பாமாசாரியரை வேண்டினார்.
 இவருடைய மேலான கிலையைக் கண்ட ஞானாசாரியாரையிடக் கடவு்

ளும் இவர் விரும்பியவாறே ஞானோபதேசத்துடன் திருவடிக்கை
 யும் செய்தருளினார்.

ஞானோபதேசம் பெற்ற பின்பு, சிவானந்தமேலிட்டினாலே
 அதிப் ஓரமான பாடல்களைப் பாடிவாராயினார். அப் பாமாலை வீலை
 யுயர்ந்த மாணிக்கக் கற்களால் கோக்கப்பட்ட சாமாலையைப்போல்
 இருத்தமையால் சிவபிரான் இவருக்கு மாணிக்கவாசகர் என்று
 திருநாமத்தைக் கொடுத்தார். குதிரை வாங்குதற்காகக் கொண்டு
 வந்த பெருஞா யெல்லாம் திருப்பெருந்தறையிலே சிவாயத்
 திருப்பணியிலும் சிவனடியார் வழிபாட்டிலும் செல்வழித்தார்.
 தாம் வந்த காரியத்தையும் மறந்து பித்தம்பிடித்தவர்போல் இருந்
 தார். தம்முடன் வந்த பரிவாரங்கள் என்ன சொல்லியும் இவர்
 கேட்டாரல்லர். இவர் இப்படி ஈடப்பதை அவர்கள் பாண்டிய
 னிடம் போய் முறையிட்டார்கள். இவரது கிலைமையைக் கேள்வி
 யுற்ற பாண்டியன் சுவாமிகளை உடனே மதுரைக்குத் திரும்பும்படி
 கடிந்தெழுதிய ஒலியொன்றை அனுப்பினான். அவ்வோலையைத்
 தமது ஆசாரியமுர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்த இறைவனுக்குக்
 காட்டினர். அவர் அடுத்த ஆவணி முதல் திருநான்று குதிரை
 களைத் தாமே மதுரைக்கு ஒட்டிக்கொண்டுவருவதாகவும், மாணிக்க
 வாசகர் மதுரைக்குச் சென்று அங்குள்ளமே பாண்டியனுக்கு
 அறிவிக்கல்லாமென்றுக் கூறினர்.

சுவாமிகள் உடனே மதுரைக்கு மீண்டு, இறைவன் சொல்லிய
 வாறு பாண்டியனுக்குத் தேறுதல் சொன்னார். அரசனும் ஆவணி
 மூலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அச்சமயத்தில் மந்
 திரிமார்களில் ஒருவன் அரசனிடஞ் சென்று முதன் மந்திரியார்
 குதிரை வாங்குதற்குக் கொண்டுபோன பொருளையெல்லாம் சிவ
 னடியார்கள் பெருநுட்டுத் திருப்பெருந்தறையிற் செல்வழித்துவிட்
 டன தென்றும், அதனால் அவர் குதிரை வாங்கவில்லையென்றும்
 சொன்னான். அவன் கூறியவாறே அவ்விடத்தில் குதிரைகள் இல்
 லாமையை அறிந்த அரசன் காயனரைச் சிறையிலிருவித்து அவர்
 கொண்டுபோன பொருளையெல்லாம் வாங்கும்படி கட்டளைவிட்
 டான். ஏவலாளர்கள் சுவாமியை வருத்தினார்கள். அவர் சிறிதும்

மனங்கலங்காமல் சிவபிரானைத் துதித்தவண்ணமா யிருந்தார். இதனால் அவருக்குச் செய்யப்பட்ட துன்பங்க னொன்றும் அவரைச் சிறிதும் தாக்கா தொழிந்தன.

இப்படி ஈட்டிவருவப்போது ஆவணி மூல நாள் செருங்கியது. பரமசிவன் குதிரைச் சேவகர் வேடம் பூண்டு குதிரைகளுடன் மதுரைக்கு எழுந்தருளினார். குதிரைப் பந்திகளின் வரவைக் கண்ட பாண்டியன் மகிழ்ச்சியடைந்து மாணிக்கவாசகரைச் சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுவித்து அங்கு வந்த குதிரைகளைத் தானும் அவருமாகப் பரீட்சை செய்தனர். குதிரைகள் சிறிதும் இலக்கணப்பிழையில்லாமையைக் கண்டு மகிழ்தான் அரசன். பிறகு, குதிரைவீரராக எழுந்தருளிய சிவபிரானிடம் அவற்றைக் கயிறுமாற்றி வாக்கிக் கொண்டு அவருக்கு விடையளித்து அனுப்பினான். ஆயினும் அன்றிரவே அக்குதிரைகளெல்லாம் நரிகளாக மாறின. முன்னிருந்த குதிரைகளையும் இந்நரிகள் கடித்துக் கொன்றன. இதனை அறிந்த பாண்டியன் இது மாணிக்கவாசகர் செய்த சூழ்ச்சியென்று கருதி அவரை மறுபடியும் துன்பப்படுத்துவானாயினான். அவன் செய்த துன்பமொன்றும் அவரைத் தாக்கவில்லை.

அடியார்க்கு எளியவராகிய சிவபெருமான் கையாளுக்குச் செய்த அநீதியை ஒழிக்கவும், செம்மனச்சொல்லி யென்னும் மூதாட்டியின் சிவபத்தியை உலகத்தாருக்குக் காட்டவும் திருவுலகொண்டு வகையாற்றை மதுரைநகரின்மீது பெருக விடுத்தார். அது மேலும் மேலும் கரையே அழிப்பதுபோலப் பெருகி ஒடிற்று. இதை அறிந்த பாண்டியன் சொக்கலிங்க மூர்த்தியைப் பலவாறு போற்றினன். வெண்ணம் சிறிதும் குதையவில்லை. பெருக்கிற்குக் காரணம் தான் மாணிக்கவாசகருக்குத் துன்பஞ் செய்ததே என்று எண்ணி அவரைச் சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுவித்துத் தான் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டினான். வைகைக் கரை அடைப்பித்தற்கும் அவருடைய துணையை நாடினான். வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாத காயனார் சிவபிரானிடம் பதித்த உன்னத்தினராய் நகரிலுள்ளார் அனைவருக்கும் வைகைக் கரையை அடைக்கும் பொருட்டுப் பங்கிட்டுச் சிறிது சிறிது பாசமாக ஒவ்வொருவருக்கும் அளவிட்டார். அவர் எவியபடியே கரைத்தார் தத்தம் பாகக் கரையை அடைத்தனர்.

ஆயினும் சிவபத்திரோமணியாகிய செம்மனச்செல்வி யென்னும் பிட்டுவானிச்சிவிய் பங்குமாதிரி அடைக்கப்படாம லிருந்தது. இதையறிந்த அரசனுடைய ஏவலாளர்கள் அம்மையாரை வந்துதலவாராயினர். இதனால் வருந்திய அம்மையார் சோமசுந்தர்க்கடவுளின் திருக்கோயிலை யடைத்தார். தம்முடைய பிட்டைக் கூலியாக ஏற்றுத் தமது பங்கை அடைப்பா ரில்வாமையையும், தமக்குப் பந்து மித்திரக் கெளரவம் இல்லாமையையும் கூறி முறையிட்டார். சிவபிரான் அம்மையாரில் இருக்கித் தாமே கூலியாளாக எழுந்தருளியவ்து அவர் கொடுத்த பிட்டை வாக்கி யுண்டு வைகைக் கரையை அடைப்பவர்போல் கடித்தார். அம்மையாருடைய பங்கு அடைக்கப்பட்டதாயினும் மற்றவர்களுடைய அணையின் உயரத்தையு வராமையைக் கண்ட அரசன் கூலியாளாக வந்த கடவுளைப் பிரம்பினால் அடித்தான். அப்பிரம்படியானது பாண்டியன்மேலும் ஏனையோர்மேலும் பட்டது. இவையெல்லாம் தம்மடியவராகிய மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுச் சிவபிரான் புரிந்த திருவினாயாடல்களென்ற பாண்டியன் அறிந்தான். பின்பு, அவரிடம் சென்று தான் அறியாமை காரணமாகச் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்துத் தன் னாசாட்சியை ஏற்றருளும்படி வேண்டினான். அவர் அவ்வேண்டுமோ மறுத்துச் சிவவேடம் பூண்டவராய்த் திருப்பெருகுதறைக்கு எழுந்தருளி அங்கே சிலகாலம் வசித்தார். பிறகு திருவுத்தரோசமங்கை, திருவிடைமருதூர், திருவண்ணாமலை, திருச்சுருஞ்சுற்றம் முதலிய தலங்களை வணங்கி, அவ்வவ்விடங்களில் திருவாசகப் பாக்களைப் பாடியருளினார். கடைசியாகச் சித்தம்பரத்தை அடைத்தார்.

சுவாமிகள் சித்தம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த காலிலே, சோழ தேசத்துச் சிவபத்தர் ஒருவர் தலயாத்திரையாக இலங்கைக்குப் போனார். அவர் அடிக்கடி "பொன்னம்பலம் வாழ்க" என்று சொல்லுவது வழக்கமா யிருந்தது. அவர் அப்படிச் சொல்லுவதைக் கேள்வியுற்ற அந்நாட்டுப் புத்த அரசன் அவரை வரவழைத்தான். அவர்மூலமாகச் சித்தம்பரத்தின் மெப்பை அறிந்தான். சித்தம்பரத்திலுள்ள சிவாலயத்தை இடித்தொழித்து அந்த இடத்தில் பெளத்தாலயம் ஒன்று கட்டவேண்டுமென்னும் எண்ணம் அவ

னுக்கு உண்டாயிற்று. ஆகவே அவன் பொனத்த குருவோடும் தன் னனை மகனோடும் சிதம்பரத்துக்குப் போனான். போனதும் தில் லைவா முத்தனர்களை வாத்தத்திற்கு அழைத்தான். பொனத்த குரு வோடு வாத்தஞ்செய்யத்தக்க ஆற்றலுள்ளவரைத் தில்லைவிலுள்ளார் தேவோராயினர். அப்போது கடராஜப்பெருமான் அவர்களுக்கு மாணிக்கவாசகரைக் குறிப்பிட, உடனே அவரை வரவழைத்தனர். சுவாமிகள் புத்தனுடன் வாத்தஞ்செய்து அவனை வென்றதாமன்றி. அவன் கேட்ட வினாக்களுக்குப் பிறவிதொட்டு ஊமையாய் நின்ற பொனத்த அரசனது மகன்கொண்டு விடை சொல்லுவதற்கார். வினாவும் விடையும் சுவாமிகள் பாடியருளிய திருச்சாழலிற் காண லாம். பொனத்தசொல்லாம் தமது சமயத்தின் புண்மையைக் கண்டு ன்சுவாராயினர்.

சுவாமிகள் சிதம்பரத்தில் வசித்துவரும் காலிலே அவருடைய திருவாசகத்தைப் பரவச்செய்யவேண்டுமென்னும் பெருங் கருணையி னாலே சிவபிரான் பிராமண வேடத்தோடு அவரிடம் எழுந்தருளி னார். அவர் சொற்படி திருவாசகம் முழுவதையும் எழுதிக்கொண்டு திருச்சிற்றம்பலமுடையார்மீது ஒரு திருக்கோவைப் பிரபத்தமும் பாடுவித்தார். அக்கோவையையும் எழுதித் தமது திருக் கைச்சாத் திட்டருளிச் சிதம்பர சிற்சபை வாயிலிலுள்ள பஞ்சாக்காப் படி யிலே சுவாமிகளை வைத்தருளினார்.

அவ்விரு துல்களையும் அஞ்சுகர் கண்டு போராச்சரியமுற்று அடியாசொல்லாருக்குஞ் சொல்ல, அவர்கள் அந்துல்களின் பொருளை அறிய விரும்பியவர்களாய் மாணிக்கவாசகப்பெருமானிடஞ் சென் றார்கள். அவர் எல்லோரையும் பொன்னம்பலத்திற்கு அழைத்து வந்து தம் தூல்களுக்குப் பொருள் இவரே என்று சபாநாதமூர்த்தி யைச் சுட்டிக் காட்டி எல்லாரும் காணக் கனகசபையுட் புருத்த அப்பெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தார். அவர் இங் வறுது முத்தியடைத்த தினம் ஆசிரி மகம். சுவாமிகள் முத்தி யடைத்தபோது வயது ௩௨. தமது சுவாமிகளைத் திருவாதவூரடி கன், மணிவாசகர், கோவை வேந்தர், ஆளுடைய அடிகள் என்று

அழைப்பது உண்டு. சுவாமிகளை கந்தியந்தேவர் அவதாரமென் போர் குடமுழங்கிசனை வாசகன்கொண்டார் என்னும் அப்பர் தேவரா அடியைக் காட்டுவர்.

காயனார் அறுபான் மும்மை காயன்மார்களின் சேராத தனி யடியவர், இவர் சிவதாணமுற்று அறிவார் சிவனையாய் வினந்திய வர். இவர் உபதேசம் பெற்ற திருப்பெருந்துறையில் இவருக்கே எல்லா உச்சவாதிகளும் இப்போதும் கட்டத்தப்படுகின்றன. மார் கழித் திருவாதிகளுக்கு முகனே ஏல்லாச் சைவாலயங்களிலும் திருவெம்பாவைப்பூசை கட்டத்தப்படுவதும் சுவாமிகளின் தனிச் சிறப்பைக் காட்டும்.

தமிழ்வேதமாரிய திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் பன் னிறுதிருமுறையில் எட்டாவது திருமுறையாக வகுக்கப்பட்டுள் ளன. இத் திருப்பாடல்களின் மொத்த எண் ௧0௫௬. திருவாசகம் கல்செருகையும் இளகச்செய்யக்கூடியது. மூன்றை உருகச் செய் வதில் இதற்கு ஈடான தூல் இவ்வுலகில் வேறில்லையென்று திட்ட மாய்க் கூறலாம். திருக்கோவையாரோ பேரின்பமாரிய ரூனத் தைப் புகட்டுவது.

சுவாமிகளால் தமது திருப்பாடல்களில் பாராட்டப்பட்ட அடி யவராவார்:—சண்டேசுரர், கண்ணப்பர், வண்டோதரி முதலி யோர். பல பழமொழிகள் திருவாசகத்தில் எழுத்தாளப்பட்டுள் ளன. அதெத்து, பப்பு முதலிய திசைச்சொற்களும் வந்துள்ளன.

சுவாமிகள் சரித்திரத்தைக் கூறும் தூல்களாவன:—திருவிளை யாடல்புராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணம், திருப்பெருந்துறைப் புராணம், திருவத்தாரகோசமங்கைப் புராணம் முதலியன. இவ் வருடைய திருக்கோவையாருக்குப் போராளியர் எழுதிய உரையே சிறந்தது. திருக்கோவையாருண்மை என்னும் தூல் கோவை யாரின் பெருமையைக் கூறும்.

து தி.

கந்தமொ ருயிர்ப்பூங் கனபங் கம்மெனச் சிந்தைகொள் சங்கீகர் தியங்க முகராய் முத்தொரு முகனைய மொழிவித் தெந்தைபால் வந்தீடு மடிசைய வணக்கத் செய்துவாம்.

சந்தானுசாரியர்

முத்தாந்த வித்தே முனைக்குநில மாயெழுந்த
சித்தாந்த மார்க்கச் சிறப்பே பராபரமே.

மெய்கண்டதேவர், அருணத்திதேவர், மறைஞானசம்பந்த
தேவர், உமாபதிதேவர் ஆகிய எல்லவரும் சந்தானுசாரியர் எனப்
படுவர். இவர்களுள், மெய்கண்டார் அருணத்தியாருக்கும், அரு
ணத்தியார் மறைஞானசம்பந்தருக்கும், மறைஞானசம்பந்தர் உமா
பதியாருக்கும் குருவாயுள்ளவர்கள். இவர்கள் இப்படித் தொடர்ச்
சியாய்க் குரு சிஷ்யராய் வந்தமையினாலேதான், இவர்களுக்குச் சந்
தானுசாரியர்கள் என்ற பெயர் ஆயது. சந்தானம் என்பதன்
பொருள் தொடர்ச்சி. இந்த எல்லவரும் இவ்வுலகத்திலே சந்தான
சாரியராய் விருத்ததபோலத் திருக்கைலாசத்திலும் எல்லவர் சந்தான
சாரியராய் உள்ளவர். அவர்கள் திருத்திதேவர், சனந்தாமரமுனி
வர், சத்தியஞானதாரிசுமுனிவர், பாஞ்சோதிமுனிவர் என்பவர்
களாம். இவர்களுள், பாஞ்சோதிமுனிவர் மெய்கண்டாருக்குச்
குருவாயுள்ளவர். ஆகவே சந்தானுசாரியர்கள் திருத்திதேவர்
முதல் உமாபதிதேவர்க்குள் என்றார். உன்னவர். திருத்திதேவர்
திருக்கைலாசத்திலுள்ளவராதலால், இந்தச் சந்தானத்துக்குத் திருக்
கைலாசபரம்பரைவென்று பெயர். சந்தானம் என்பதும் பரம்பரை
யென்பதும் ஒரேபொருள் எனப்படவை.

சிவபிரானால் அருளப்பட்ட வேதம் சிவாகமம் ஆகிய இரு
வகை நூல்களிலுமுள்ளவைகளை மெய்கண்டார் முதலிய எல்லவரும்
தமிழிலே உபதேசித்தனர்; மறைஞானசம்பந்தர் ஒழிந்த மூவரும்
அவைகளை உபதேசித்ததோடு மீளவாது, அவைகளை நூல்களாகவும்
செய்தருளினர். இவர்கள் இத்தமிழ்நூல்களைச் செய்திராவிட்
டால், எமது சமயத்தை அறிய விரும்புவோர் சமஸ்கிருதத்தை
அகலமாயும் ஆழமாயும் கற்று அதன்மேல் வேத சிவாகமங்களைக்
கற்கவேண்டியவராவர். இவர்கள் இத்தமிழ்நூல்களைச் செய்தருளி
யது எமது பாக்ஷியமேயாம். இனி இவர்கள் சரித்திரத்தைச்
சுருக்கமாகக் கூறுவாம்.

மெய்கண்டதேவர்

பொய்கண்டார் காண்பு புன்தமெனு மத்துவத்
மெய்கண்ட நான்ருள் மேவுதா னெந்தானோ.

தென்னாட்டிலே நிருமுதுருன்றம் என்னும் விருத்தாசலத்
துக்கு அருகாமையிலுள்ளது கடல்லைக்கல் என வழங்கப்படும் திருப்
பெண்ணாகடம் என்னும் தேவாரம்பெற்ற தலம். அத்தலத்தே
அச்சுதனப்பாளர் எனப் பெயரிய சைவ வேளாளர் ஒருவர் எழு
துறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்தார். அவருக்குக் குலகுருவா
யிருந்தவர் சகலாகமபண்டிதராகிய அருணத்திசிவாசாரியர். அச்
சுதருக்குப் பிள்ளை யில்லாமையால், அதைப்பற்றித் தமது குரு
சுவாமிகளிடம் முறையிட்டு வருத்தினர். குருநாதர் தேவாத்திரு
முறையிற் கயிறு சாத்தினார்.

பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினே டுள்ளகினை
வாயினவே வரம்பெறுவ வாயுறவேண்டிப் பாவொன்றும்
வேயுனதோ ஞமையுபுகன் வெண்காட்டு முக்குளரீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவார் தீவினையே.

என்னுள் திருப்பாசரம் உதயமாயிற்று. அப்பாடலிற் குறிப்பித்
தபடி அச்சுதரும் அவர் மனைவியாரும் திருவெண்காட்டிற்குச்சென்று
முக்குளரீரில் மூழ்கிச் சிலநாட்கள் வெண்காட்டு ஈதரையும் பிரம
வித்தியாசாயகியையும் வழிபட்டுவந்தனர். அவ்வழிபாட்டின் பல
னாக திருஞானசம்பந்தரைப்போன்ற ஓர் ஆண் குழைத் பிறந்தது.
அக்குழைதை சுவேதவனப் பெருமானின் திருவருளாற் பித்தமை
யால், அப்பெருமனைய அதற்கு இட்டார்கள். திருவெண்ணெய்
லேஹர்ச் சூட்டையுபவள்ளல் என்பவர். இக்குழைதைக்குத் தாய்மாம
னார். அவர் இக்குழைதையைத் தாய்த்தையபோடு தமது வீட்
டிற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கேயே வளர்த்துவந்தார். அங்கே
அப்படி வளர்த்துவரும்போது, ஒருநாள் ஆகாயமார்க்கமாகத் திருக்
கைலாசத்திலிருந்து பொதியமலைக்குச் சென்ற பாஞ்சோதிமாமுனி
வர், இரண்டுவருடக் குழைதையாக வீதியில் விளையாடிக்கொண்
டிருந்த இச்சிறு குழைதையின் அதிதிவிர பக்குவத்தைக் கண்டு,
அவரை அனுபவிக்கவேண்டிப் பெய்த மெய்கண்டதேவரென்னுள் திரு

நாமத்தைச் சூட்டி சிவஞானபோதத்தை உபதேசித்தருளினார். (இச்சிவஞானபோதமே மாணிக்கவாசகருக்குச் சிவபெருமானால் திருப்பெருந்துறையிற் குருத்தமரத்தடியில் உபதேசிக்கப்பட்டதாம். மெய்கண்டார் என்பதன் பொருள் உண்மையை அறிந்தவர் என்பது.)

திருஞானசம்பந்தரைப்போல மெய்கண்டாரும் சாமுசித்தரோயாவார். சாமுசித்தராவார் முற்பிறப்பிலே செய்த புண்ணியமே லீட்டினாலே ஞானவுணர்ச்சியுடன் பிறந்து சிவோபாசனைபண்ணுவோர். சமயாசாரியாராகிய சம்பந்தருக்கும் சந்தானசாரியாராகிய மெய்கண்டாருக்கும் இனமைப் பிராடத்திலேயே ஞானேதயம் உண்டானது நோக்கத்தக்கது.

பாஞ்சோதிமகாமுனிவர் தமக்கு உபதேசித்த சிவஞானபோதத்தை மெய்கண்டார் தமிழிலே பன்னிரண்டு சூத்திரமாக வகுத்து வார்த்திசம் என்னும் பொழிப்புரை, உதாரணச் செய்யுள்கள், குர்ணிக்கொத்து என்னும் அட்டவணை ஆகிய இவற்றோடு திரு வெண்ணெய் கல்லூர் அருட்டிறையிற் கோயில்கொண்டிருக்கின்ற பொல்லாப்பின்னையாரது திருவருளே துணையாகக்கொண்டு இயற்றியருளினார்.

தமது குடும்ப குருவாகிய அருணத்திசிவாசாரியரென்னும் வேதியரை வேளாளராகிய மெய்கண்டார் எப்படிச் சீடராக்கக் கொண்டார் என்பதை அறிவது அவசியம். மெய்கண்டார் தினந்தோறும் தமது வீட்டில் ஞானதூல்களைப் பிறருக்குப் போதித்து வந்தனர். அதனை அறிந்த அருணத்திசிவாசாரியர், மெய்கண்டாரது பக்குவநிலையை உணராத, பிரசங்க சபைக்குச் சென்று, அவ்விதமாக “ஆணவமலத்தின் சொருபம் யாது” என்று பிரச்சுவிவரமாகிய மெய்கண்டாரை வினவினார். அவர் “தாய்க்கன் சிற்றும் நிலையே ஆணவசொருபம்” என்று கூறித் தமது பார்வைப்பினாலே அவருக்குச் சிவஜினைச் செய்தார். உடனே அருணத்தியார் மெய்கண்டாரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, அவரை ஞானகுருவாகக் கொண்டார்; சிவஞானபோதத்தை அவரால் உபதேசிக்கப்பெற்றார்; மெய்கண்டாருடைய நார்பத்தொன்பது மாணவர்களுள் தலைசிறந்து விளங்கினார்.

மெய்கண்டாரின் மற்றைய மாணவர்களுட் சிறந்தவர் உண்மைவிளக்கஞ்செய்த மனவாசகம் கடந்தாரும், துகளறுபோதம் முதலிய சாத்திர நூல்களியற்றிய கோழிக் சிற்றம்பலநாடிகன் முதலியோருமாவார்.

சிவஞானபோதத்திற்குப் பல உரைகள் உண்டு. அதிகமாக வழங்கப்படுவன சிவஞானசுவாமிகள் எழுதிய சிற்றுரையும் மாபாடியமும் பான்மடிப்பெருமாள்பின்னே இயற்றிய வீருத்தியுரையுமாக. மெய்கண்டார் சிவபதமடைந்த இடம் திருவெண்ணெய்கல்லூர். குருபுகைத்தினம் ஐப்பசிச் சுவாதி.

“சித்திப்பாம் வென்னெய்நல்லூர் மெய்கண்ட தேவாடி
வந்திப்பாம் வாழ்த்தி மகிழ்வாம்.”

அருணத்தி சிவாசாரியர்

“பாதிவீரத் தந்தாலிப் பார்விறுத்த மாகவுண்மை
சாத்திநார் பொள்ளடியைத் தான்பணிவ தெந்தாளோ”

மெய்கண்டாருடைய முதல் மாணவராகிய ஆசாரியசுவாமிகள் திருவநிகைக்குச் சமீபத்திலுள்ள திருத்தறைபூரிலே ஆதிசைவ குலத்திலே பிறந்தவர். வேதசிவாகமங்களே ஐயத்திரிபறக்கற்று விளங்கியவர். இத்தகைய கல்விச் சிறப்பினாலேயே இவருக்குச் சகலாகம பண்டிதர் என்னும் காரணப்பெயர் வழங்குவதாயிற்று. இவர் தமது ஆசிரியர் செய்தருளிய சிவஞானபோதத்தின் வழி நாலாக, ஐக பாடல்களையுடைய சிவஞான சித்தியாராயும் இருபா இருபஃது என்னுஞ் சிறு நூலையும் இயற்றியவர். சிவஞான சித்தியார் பாபக்கம் சுபக்கம் என்னும் இரண்டு பாசங்களைக் கொண்டது. பாபக்கம் மற்றைய சமயங்களின் கொள்கைகளைக் கூறி அவற்றிலுள்ள பிழைகளைக் கூறுவது. சுபக்கம் சைவக்

கொள்கைகளைக் கூறுவது. இச் சிவஞானசித்தியாருக்குச் சமானமான வேறுதால் இல்லையென்று கூறுப. "சிவத்திற்குமேற் றெய்வமில்லை, சிவஞானசித்திக்குமேற் சாத்திரமில்லை" என்னும் பழமொழியை நோக்குக. தாய்மனை சுவாமிகளுக்குத் தமது மெனை குரு தேசிகரால் உபதேசிக்கப்பட்டது சிவஞானசித்தியா ரென்ப. சிவஞானசித்தியாருக்கு ஓர் அகலவுரை வெள்ளியம்பலவரணத் தம் பிரான் சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டிருப்பதாகவும் அதற்கு ஞானபாண விருத்தியுரை எனப் பெயரென்றுக் கூறுப. அவ்விருத்தியுரை சிவஞான சுவாமிகள் இயற்றிய சிவஞானமா பாடியத்தை ஒத்ததென்றுக் கூறுப. இவ்வரிய உரைப்பிரதி தருமபுர ஆதினத்திலிருப்பதாகவும் அவ்வாதினத்தார் அச்சிட்டு வெளியிட முயற்சி செய்து வருவதாகவும் தெரிகின்றன. முன்னரே இஃது அலுக்கு ஆறு பெரியோர்களால் இயற்றப்பட்ட உரைகள் உண்டு. இத்தனை உரைகள் இஃது அலுக்கிருப்பது இதன் சிறப்பைக் காட்டுகின்றது.

சிவாசாரியர் திருத்தறை யூரிலேயே சிவபதமடைந்தனரெனக் கூறுவர். இவர் குருபூசைத்தினம் புரட்டாசிப் பூரம்.

மறைஞான சம்பந்தர்

“சிற்றம்பலமன்னுஞ் சின்மயராத் தில்லைநகர்க்
கோற்றங்குடி முதலைக்கூறுநா ளெந்நாளோ.”

அருணத்தி சிவாசாரியாரின் மாணவராகிய இச்சம்பந்தர் திருப்பெண்ணைகடத்திலே வேதியர் குலத்திலே பிறந்தவர். வேதசிவாகமங்களைக் கற்றுச் சுற்றத் தெளிவுபெற்றவர். இதனால் இவருக்கு மறைஞான சம்பந்தர் என்னும் பெயர் வழங்குவதாயிற்று. தமது குருகாதாராகிய அருணத்தியாரிடம் பெற்ற உபதேசங்களைத் தமது மாணவருட் சிறந்த உமாபதி சிவாசாரியாருக்கு உபதேசித்தருளிச் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த திருக்கள்ளாஞ்சேரியிலே சில ஆண்டுகள் மெனனவிரதம் பூண்டிருந்து பிறகு சிவசுபுஷ்பமும் அடைந்தவர்.

இவர் மெனனவிரதமேயே நின்றமையால் யாதொரு தூலுஞ் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. இவருடைய சமரதி திருக்கள்ளாஞ்சேரியிலுள்ளது. இவரது குருபூசைத்தினம் ஆவணிஉத்தரம்.

உமாபதி சிவாசாரியர்

“தறைவிலநுன் ஞானமுதல் கொற்றங்குடியார்தம்
நறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப் தெந்நாளோ”

மறைஞான சம்பந்தருடைய மாணவராகிய உமாபதி சிவம் தில்லைவாழ்தணர் முலாவிரவரில் ஒருவர். சந்தானரூபவர் காலவருந் கடையவர். இவர் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த கொற்றவன்குடி என்னுங் கிராமத்தில் வசித்து வந்தமையால் கொற்றவன்குடி முதலியாரென்று அழைக்கப்பட்டார். இப்பெரியார் வேதசிவாகமங்களைக் கசடறக் கற்று அவற்றின்படி கின்றவர். வடமொழியிலும் தமிழிலும் பெரும்புலமை யுடையவர். சிவபத்தியிலும் அடியார் பத்தியிலும் சிறந்தவர்.

ஒருநாள் இச்சிவஞார் டோராசப் பெருமானைப் பூசித்துத் திரும்பும்போது அக்காலத்தில் இவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த சிலிவை, திவர்த்தி, கொடி, பரிவாரம் முதலிய விருதகனோடு வீதிவழியே சென்றார். இவரது ஆடம்பரத்தைக்கண்ட மறைஞான சம்பந்தர் “பட்ட டட்டையிற் பகற்குருடன் போகின்றான் பாருங்கள்” என்று குறிப்பாகக் கூறினார். இதனைக்கேட்ட நாயனார் சிலியைவிளிக்கும் உடனே இறங்கி மறைஞான சம்பந்தரை வணக்கி, அவர்வழியே நடப்பாராயினர். சம்பந்தர் சிவஞான மேலான நிலையை உலகினருக்கு அறிவிக்கும் பொருட்டுத் தாம் புடைவை செய்பவர் வீதிக்கு ஒருகாட்சென்று அங்குள்ளவரிடம் நெசவுக்கு வைத்திருக்கும் கூழை வாங்கிப் பருகினார். அப்படிப் பருகும்பால் அவரது முழங்கை வழியாக ஒழுகிய சேடத்தை அருகேயிருந்த உமாபதியார் ஏற்றுப் போனாந்தத்துடன் மாந்தினார். இச் செயற்குஞ் செய்கையை

அறிந்த மற்றைய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் சிவாசாரியரது உங்கத நிலையை அறியரது அவரைப் பறித்தன ரென்றும், கட்டேசப்பெரு மானைப் பூசிக்க ஒட்டாதபடி அவரைத் தடுத்தனரென்றும் கூறப்ப.

சிவாசாரிய சுவாமிகளிடம் திருவருட் சிறப்பற்று விளங்கிய தென்பதற்கு பின்வரும் மகிமைகள் காண்கு கூறும்:—

(க) பெற்றான் சாம்பான் என்னும் பஞ்சமருவ சிவ பத்தனாகுச் சபாநாயகரது,

“அடியார்க் கேளியன் சீற்றம்பலவன் கொற்றங்
தடியாற்கெழுநீய கைக்கீட்டுப்—படியின்மிகைப்
பெற்றான் சாம்பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்கமுறை,

என்னுள் திருமுகப் பாசரத்தின்படி முத்திகொடுத்த நருளிணையும் பின்பு அச் சாம்பானுடைய மனைவியும் அரசன் முதலியவர்களும் காணப் பரிபக்குவ மடைந்திருந்த மூன்றிச்செடி ஒன்றினுக்கு முத்தி கொடுத்தருளியது.

(உ) சிதம்பரத்தில் மிகமும் மார்கழித் திருவாதிசைத் திரு விழா ஒன்றிலே கொடியேறுத தடைப்பட்டு கின்றபோது “கொடிக்கவி” என்னும் சிறு நூலைப் பாடி ஏறச் செய்தருளியது.

(ங) சிதம்பர மான்மியங்கள் பல. அவற்றுள் கோயிற் புராணம் ஒன்று. இது சிவனார் பாடியது. இப்புராணம் அரசுக்கேற்றப்படாமல் பேடகத்துள் வைக்கப்பட்டிருந்தபொழுது, தாம் உபாபதி சிவத்தின் பேடகத்துள் மறைந்து இருப்பதாகச் சபாநாயகர் தில்லைவாழ்ந்தணர் களுக்கு அறிவித்தமையும் அவர்கள் ஆசாரிய சுவாமிகளைத் தேடி வந்து கோயிற் புராணத்தை அரசுக்கேற்றச் செய்தமையுமாம்.

சிவனார் இயற்றிய நூல்களாவன:—

சித்தராத் அட்டகம் (சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினா வெண்பா, போற்றிப் பட்டுறடை, கொடிக்கவி, கெஞ்சலிடுந்துதி, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்ப பிரகாசனம்) கோயிற் புராணம்,

திருத்தொண்டர் புராணசாரம், சேக்கிழார் புராணம், திருமுறை கண்ட புராணம், திருப்பதிகோவை, சிவசாமக்கவி வெண்பா, பெளட்கராகம் வடமொழி வியாக்கியானம் முதலியன. இவற்றுள் சிவப்பிரகாசமாவது. எ ளி ய செய்யுள் கடையில் மு த ல் நூலாகிய சிவஞானபோதம் அதன் வழிநூலாகிய சிவஞான சித்தி பார் ஆகிய இவ்விருநூல்களுக்கு கூறப்பட்ட விஷயங்களைச் சுருக்கச் சொல்லி விளக்கவைப்பது. பாசப்பற்று நீக்க ரூபனம்பெற்றுத் திருவடிமைய அடையும் முறையைத் தெளிவாய்க் காட்டுவது. இவ் வரிய சார்பு நூலுக்குத் திருவிளக்கத் தேசிகர் எழுதிய புத்துரையே இக் காலத்திற்கு ஏற்றது.

திருவருட்பயன் நூறு திருக்குறட் பாக்களால் சித்தார்த்தக் கருத்துகளைச் சுருக்கக் கூறுவது. இதற்குப் பல பழைய உரைகளிருப்பினும் புலோலி ஸ்ரீமத். சு. சிவபாதசத்தரம்பின்னா யவர்கள் எழுதிய விளக்கவுரையே தற்கால உலக நிலைமைக்கு இணையத்தென்று கூறலாம். ஏனைய சிறு நூல்களும், சித்தார்த்த சாரத்திரக் கருத்துகளை விளக்குவனவாம்.

சுவாமிகள் அடியார் பத்தியிற் சிறத்தவரென்பது அவர்கள் பாடிய திருத்தொண்டர் புராணசாரம் சேக்கிழார் புராணம் முதலிய வற்றால் அறியலாம், சேக்கிழாரிடத்துப் பேரன்புடையவ ரென்பது பின்வரும் சேக்கிழார் புராணத் திருவிருத்தத்தார் புலப்படுகின்றது.

மதுரவிராமாயன கதையுரைசெய்த வான்மிகபகவனு மொப்பல்ல விதிவழி பாதமுரைசெய்து கரைசெய்த வேதவியாதனுமொப்பல்ல சிதைவறவாயிர காலுடனறிவுள சேடவிசேடனு மொப்பல்ல பொதியமலைக்குது முளவினு மொப்பல்ல புகழ்புனைருன்றை முளிக் கென்பார்.

கோயிற் புராணம் சிதம்பரத்தின் பெருமையைக் கூறுவது இதன் கண் சைவசித்தார்த்த தண் பொருள்கள் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டுள் ளன. ஏனைய நூல்களும் இத்தன்மையுடையவை.

சுவாமிகள் விளங்கியகாலம் இப்போதைக்கு சுருகு ஆண்டு களுக்கு முன்னரென்பது அவர்கள் இயற்றிய சங்கற்ப பிரகாசனத் தால் தெரிகின்றது.

சுவாமிகளின் பரம்பரையில் வந்தமாணவனே திருவாவடுதலை ஆதினத் தாபகராகிய நமச்சிவாய தேசிகரும் தருமபுர ஆதினத்தாபகராகிய ஞானசம்பந்த தேசிகருமாம். சுவாமிகளின் திருக்கோயில் கொற்றவன் குடியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் சிவபதமடைத்த இனம் சித்திரை அத்தமாகும்.

மேய்கண்ட சாத்திரமெனப்படும் சித்தாந்த சைவஞான சாத்திரங்கள் திருவுத்தி முதற் சங்கற்ப பிராகாசனம் இறுதியாக வரும் பதினான்குமாம். அவற்றின் பெயரும் முறையும் பின்வரும் வெண்பாவால் அறியலாம்.

உத்திகளிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பித்திருபா வுண்மைப் பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புலினை போற்றி கொடிபாசயிலா நெஞ்சலிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்றம்.

நூல்

ஆசிரியர்

க. திருவுத்தியார்	திருவியலூர் உய்யவந்ததேவராயனார்
உ. திருக்களிற்றப்படியார்	திருக்கடவூர் உய்யவந்ததேவராயனார்
ங. சிவஞானபோதம்	மேய்கண்டதேவராயனார்.
ச. சிவஞானசித்தியார்	} அருணத்தி சிவாசாரியர்.
இ. இருபா இருபடி	
ஊ. உண்மை விளக்கம்	மணவாசகம் கட்டார்.
எ. சிவப்பிரகாசம்	} உமாபதி சிவம்.
அ. திருவருட்பயன்	
ஈ. வினுவெண்பா	
ஐ. போற்றிப் பட்டுஞடை	
க. கொடிக்கவி	
கஉ. நெஞ்சலிடுதலு	
கங். உண்மைநெறி விளக்கம்	
கசு. சங்கற்ப பிராகாசனம்	

மேற்கூறிய தமிழ்ச்சித்தாந்த சாத்திர நூல்களுக்குச் சார்பாகப் பின்வந்தவர்களால் பல நூல்கள் ஆக்கப்பட்டன. அவை தருமபுரம் திருவாவடுதலை ஆதினங்களிலிருந்த சிவானுபாசச் செல்வர்களால் அகவப்போது இயற்றப்பட்டவை. அவை பண்டார சாத்திரமென வழங்கப்படும். சிற்றம்பல நாடிகள் சாத்திரத்தொத்து, முத்திரிச்சயம் சிவநெறிப் பிரகாசம், தத்துவப் பிரகாசம், சிவபோக சாரம் முதலியன இவ் வரிசையிற் சேர்ந்தனவாம்.

திருவுத்தியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா இருபடி, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், உண்மை விளக்கம், உண்மைநெறி விளக்கம், கொடிக்கவி, வினுவெண்பா முதலிய நூல்கள் ஆக்கிவந்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இம்மொழி பெயர்ப்பின் மூலமாகவே என்னையோருக்குச் சைவசித்தாந்தக் கொள்கை இன்னதென்று தெரியலாயிற்று. இவ்வாறு ஆக்கிவந்தில் மொழிபெயர்த்துப் பெரும்புகழ் படைத்தவர் எனது கண்பரும் பேரறிஞருமாகிய கல்லசாயிப் பிள்ளையவர்களாம். அவர்கள் சைவ சமயத்திற்காகப் புரிந்ததொன்று மிகவும் போற்றத் தக்கதாம்.

சித்தத் தெளிந்து சிவமானே ரெல்லார்க்குங்
கோத்தடிமை யான துடிநான் பாபாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சென்னை நகராட்சி
இ. 9-57 ஆம் தருமம்.
சென்னை 9